

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

DUMNEZEU-FIUL

„Și
să-L cunoaște
pe El“...

(Filip. 3,10)

Esența sau nucleul creștinismului nu îl constituie o învățătură, ci o Persoană. Învățătura are numai rostul de a ne descoperi această Persoană, pentru a o cunoaște cât mai bine. Apostolul Pavel exprimă acest fundamental adevăr în termenii cunoscuți: „Și să-L cunoaște pe El...” (Filip. 3, 10). Esența creștinismului este legătura individuală cu această Persoană, cu Isus Hristos. Noi nu sintem mintuiți prin dogme, ci prin credința vie în Hristos. Și totuși, ar fi greșit să ignorăm sau să negăm importanța învățăturilor despre Isus Hristos. Avind o înțelegere denaturată cu privire la El, ne vom vedea în situația de a întreprinde acte și

gesturi lipsite de sens sau fatale în raport cu direcția noastră veșnică. Dacă Isus a fost un simplu om, atunci adorarea Lui este o hulă la adresa lui Dumnezeu, iar dacă a fost totuși Dumnezeu, neglijarea sau refuzarea adorării Lui constituie acte de infidelitate și răzvrățire.

Cine este deci Isus Hristos? Aceasta este marea și decisiva întrebare. Există în genere un acord în legătură cu faptul că El a existat și a exercitat o mare influență; El S-a distins printr-un profund umanism și prin învățături înțelepte. Cit privește importanța Sa însă, aici opiniile se despart. Unii spun: „El a fost Dumnezeu și om”.

Alții: „A fost numai om”. Unii: „Moartea Sa a fost necesară pentru mântuirea mea personală”; alții: „Moartea Sa este încheierea nefericită a unei vieți rău înțelese sau fără însemnătate pentru mine”. De aceea este atât de importantă întrebarea: „Cine a fost Hristos în realitate?” Hristologia este una din cele mai importante învățături ale teologiei creștine. Iată unde caută cei credincioși răspuns la întrebarea de mai sus:

- a) în crezul bisericii și în învățăturile ei;
- b) în propriile simțăminte;
- c) în Biblie.

(continuare în pag. a 2-a)

Stimați frați conlucrători,

„Căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduieții, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinților”. 1 Cor. 14,33

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a „învrednicit să” avem „parte de moștenirea sfinților în lumină” (Col. 1,12) și în plus, bucuria de a conlucra la desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de zidire în Hristos și pentru Hristos.

În cursul lunii februarie au avut loc întâlniri ale slujbașilor comunităților noastre, întâlniri care și-au propus să dezbătă răspunderile ce revin fiecărui slujbaș, comitetelor comunităților, pentru o armonioasă și eficientă desfășurare a activității noastre, pentru rezolvarea cu succes a mandatului divin pe care Biserica A.Z.Ș. îl are de adus la îndeplinire în generația noastră.

Termenul „slujbaș” sau „slujitor” din Noul Testament vine de la grecescul „diakonos”, ceea ce ad litteram înseamnă „slujitor”. Domnul Hristos a spus despre Sine că: „Nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Mat. 20,28).

Acest concept al slujirii a stat la baza activității bisericii primare. Isus, ucenicii, Pavel și membrii bisericii apostolice au fost cuprinși în această slujire a unui în favoarea celui alt. Într-un anumit sens și anume, acela al slujirii, pastorul este un pastor-diacon și prezbiterul este de asemenea un prezbiter-diacon. Aceștia... împreună cu diaconii și diaconesele și ceilalți slujbași ai comunității, sint cu toții slujitori ai lui Dumnezeu și ai oamenilor.

Acest concept de „slujitor” cere din partea celui în cauză o atitudine de blindețe și umilință și un spirit de colaborare. Pavel scria bisericii din Roma:

„Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decît se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, sintem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte, sintem mădulare unii altora” (Rom. 12,3-5).

Exemplul nostru desăvârșit este Isus Hristos, care a iubit și slujit celor pe care a venit să-i mintuiască. Apostolul Pavel sfătuia astfel pe slujitorii și credincioșii din Filipi:

„Nu faceți nimic din duh de ceartă sau din slavă deșartă; ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pe sus de el însuși. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora. Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce” (Filip. 2,3-8).

Avînd acest exemplu suprem în minte și inimă, acesta va ajuta pe pastor și pe slujbași să se vadă pe ei înșiși în perspectiva cea dreaptă a relației lor cu cei din jur, cu cei cărora sint chemați să le slujească.

Conceptul de „serv” sau „slujitor” mai cere de asemenea celui chemat la acest „apostolat” interesul și preocuparea din iubire față de fiecare membru al

comunității. Scriitorii Bibliei au vorbit în repetate rînduri despre compasiunea Mîntuitorului în fața nevoilor oamenilor. Această compasiune, această înțelegere li se adresa lor ca persoane în mod individual. Tot astfel, membrii comunității, cei ce vin să se închine viului Dumnezeu, trebuie să fie cuprinși în atenția dragostei lor în mod individual, fiecare în parte, cu identitatea lui specifică, cu problemele și preocupările lui, nicidecum ca o parte impersonală a unui întreg.

Întîlnirile la care am luat parte au avut și menirea să evidențieze o dată în plus și să ne determine a nu uita faptul că în concepția și activitatea noastră ca pastori și slujbași ai bisericii noi trebuie să acționăm unitar și armonios.

„Dumnezeu conduce un popor... pe temelia cea înaltă a adevărului veșnic, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El va disciplina și va pregăti pe poporul Său. Ei nu vor fi împărțiți, unul crezînd un lucru, iar altul altceva, avînd o credință și vederi opuse, fiecare mișcîndu-se în mod independent... Dacă cineva are propria sa concepție... fără să țină seama de opinia fraților săi... și apoi le impune altora, cum poate implini el atunci rugăciunea Domnului Hristos ca toți să fie una? Și dacă un altul face acest lucru, apoi un altul, fiecare susținîndu-și dreptul de a crede, a vorbi și a face ceea ce îi place, fără ca aceasta să aibă vreo legătură cu întregul corp al bisericii, unde va fi atunci acea armonie care există între Domnul Hristos și Tatăl Său, pentru care El S-a rugat să existe în Biserica Sa și în inimile și viața urmașilor și slujitorilor Săi?

„Deși avem de făcut o lucrare individuală și avem o răspundere individuală înaintea lui Dumnezeu, nu trebuie să urmăim propria noastră judecată în mod independent, fără să ținem seama de opiniile și simțămîntele fraților noștri”, de principiile de doctrină și organizație, de rînduiele existente în biserică. „Cît de mult s-ar bucura cel rău dacă ar putea pătrunde în mijlocul acestui popor și să dezorganizeze lucrarea într-un timp cînd o perfectă organizație este un lucru esențial și va constitui puterea cea mare în a ține departe la hotarele bisericii falsele mișcări, respingînd pretențiile ce nu poartă girul, aprobarea Cuvîntului lui Dumnezeu”, a Legii și a Mărturieii. „Trăim un timp cînd ordinea, sistemul și unitatea acțiunilor sint vitale. Adevărul trebuie să ne stringă laolaltă, asemenea unor frînghii puternice, pentru ca nici un efort distructiv, care să dezbine să nu se manifeste printre noi”. (E.G.W./T.M.30).

Acum, cînd întîlnirile noastre s-au consumat, rezultatele lor să se vădească în modul în care ne facem datoria cu toții, atît în mijlocul obștei în care am fost aleși să lucrăm, cît și în mijlocul societății, la lucrul nostru de fiecare zi, pe care să-l facem cu miini de maestru și inimi de fii iubitori și interesați în realizarea binelui și fericirii comune.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Filip. 4,8).

D. Popa

Prin însăși natura sa, omul este o ființă socială. El a fost creat pentru a-și duce existența în comuniunea ființelor inteligente. Această îndreptățită aspirație i-a fost satisfăcută atunci cînd Creatorul i-a adus alături un tovarăș de viață cu care să împartă bucuriile și năzuințele sale. Văzîndu-i satisfăcuți, Dumnezeu i-a binecuvîntat și le-a zis: „Creșteți, înmulți-vă, umpleți pămîntul și stăpîniți-l“. Gen. 1,28. Astfel s-a constituit prima familie din istoria neamului omenesc. Rod al acestei binecuvîntate uniri au venit la existență mai mulți urmași. După același model, alte familii aveau să se formeze pînă ce întregul pămînt urma să fie populat. Fiind descendenții aceluiași părinti, relațiile dintre familii au favorizat constituirea a ceea ce numim societatea familiei omenesti.

Familia, în sensul restrîns al cuvîntului formată din soț, soție și copii, îndeplinește un rol fundamental în viața societății. Ea este celula de bază a existenței sale. Viața a demonstrat că natura relațiilor dintre membrii ei, respectiv legăturile de afecțiune dintre soț-soție care au fost preluate și aplicate de copii în relațiile dintre ei, pe de o parte, precum și relațiile de respect și într-ajutorare dintre părinți-copii și invers, pe de altă parte, au stat la temelia vieții de societate și au exercitat o puternică influență asupra ei.

De aci s-a născut preocuparea pentru îndrumarea și consolidarea familiei. Factorii de răspundere au elaborat principii care să reglementeze aceste relații. În țara noastră ele sînt stipulate în Constituția R.S.R., în Codul Familiei și în alte acte normative cu putere de lege.

Unul dintre principiile care trebuie să stea la temelia familiei

DIN CUPRINS:

- Dumnezeu-Fiul	c. 1
- Pagina Președintelui	c. 2
- Rolul familiei în societate	p. 1
- Învață-ne să ne rugăm (VIII)	4
- Lazăr, prietenul lui Isus	6
- Epistola către Evrei	9
- Realizări	12
- Desăvîrșirea, este ea oare posibilă?	13
- Suferințe și remedii	15
- Darul Spiritului Profetic. (II)	17
- Indreptățirea în practică	19
- Dicționar biblic	20

Rolul familiei în societate

este unirea soților pe baza liberului consimțămînt și a afecțiunii reciproce. Principiul adevizării depline este arătat și de Sfînta Carte în împrejurarea cînd Isaac a cerut în căsătorie pe Rebeca. Atunci ea a fost întrebată: „Vrei să te duci cu omul acesta? 'Da vreau' a răspuns ea“. Gen. 24,58. Iar în ceea ce privește egalitatea dintre soți, Spiritul Profetic scrie că atunci cînd Dumnezeu a creat pe Eva, El a rînduit ca ea să nu fie nici mai prejos și nici mai presus decît bărbatul ei, ci să fie în toate deopotrivă cu el.

În intenția lui Dumnezeu unirea în căsătorie trebuia să realizeze fericirea tuturor membrilor ei. Aceasta poate fi o realitate acolo unde pe baza reciprocității, părțile își comunică frămîntările și preocupările precum și bucuriile sau realizările lor; acolo unde se cultivă dragostea dezinteresată, înțelegerea pentru neputințele inerente firii omenesti și o adevărată amabilitate ce izvorăște din încredere și respect reciproc.

Un alt principiu ce a fost consfințit în amintite actele normative, este și acela care privește responsabilitatea părinților în educația copiilor pentru muncă și viață. Într-adevăr, căminul este cadrul social necesar și admis pentru perpetuarea neamului omenesc. El este instrumentul hotărîtor în educarea noilor generații în formarea convingerilor a deprinderilor, a obișnuințelor și a caracterelor lor.

Cuvîntul inspirat spune: „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și cînd va îmbătrîni nu se va abate de la ea“. Prov. 22,6. Pe aceeași temă Spiritul Profetic arată: „Familia este cea dintîi școală a copilului, și aci trebuie să se pună temelia unei vieți de slujire“. (D.V. 292). „Prin învățatură și exemplu, părinții să învețe pe copiii lor să lucreze... Copiii trebuie așa fel educați încît să arate iubire pentru cei bătrîni și nenorociți și să caute a alina suferințele celor în lipsă... Ei trebuie învățați cu abnegația și sacrificiul pentru binele altora...“ (6 T/429).

Adesea, armonia și pacea familiei este sacrificată și prin folosirea cuvîntelor pripite. Ar fi cu mult mai bine dacă acestea nu s-ar exprima niciodată. Unele familii ajung la naufragiu datorită despotismului din partea soțului. Ei folosesc o vorbire violentă care, ca și un bici sau ca o grindină lovește și nimicește buna dispoziție a ce-

lor din casă. Din pricina tensiunilor sufletești ce se creează în mod repetat, unele persoane ale familiei ajung nevrozate, și în disperare de cauză recurg la despărțire.

De aceea, în țara noastră, ocrotirea căsătoriei și a familiei, a mamei și copilului constituie o parte integrantă a politicii de stat și, totodată, o înaltă îndatorire etică și civică a tuturor cetățenilor. „În Republica Socialistă România — consfințește Constituția țării — femeia are drepturi egale cu bărbatul. Statul ocrotește căsătoria și familia și apără interesele mamei și copilului“. (Constituția R.S.R. art. 23).

În lumina învățaturii ce o oferă Evanghelia lui Hristos, toți locuitorii pămîntului sînt frați și în consecință egali în drepturi și îndatoriri. Este regretabil faptul că între unii oameni s-a infiltrat egoismul și neîncrederea, stări care au dus la deteriorarea bunelor relații ce s-ar fi cuvenit să fie menținute înăuntrul marelui familii a societății omenesti. Cu toate acestea, dacă rolul familiei ar fi bine înțeles și înfăptuit multe din aspectele negative ale vieții oamenilor ar fi înlăturate.

Și în această privință pana inspirației ne relatează că refacerea și ridicarea neamului omenesc începe în familie. Lucrarea părinților și a familiei stă la temelia oricărei lucrări. Bunăstarea societății, succesul bisericii și înaintarea națiunii depind de influențele din familie. (D.V. 254). Mulți au nevoie să facă familia lor mai atractivă. Inimile multumitoare și privilegiate sînt de mai mare valoare în comparație cu luxul și bogăția pe care eventual cineva le-ar dori. Pacea și armonia din familie este purtată și transmisă pretutindeni de către membrii ei. Influența binefăcătoare a unui cămin unit și fericit se extinde neabănit de mult.

Iată de ce, noi credincioșii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Saptea din Republica Socialistă România, acordăm aleasă prețuire și deplină supunere și ascultare, atît învățăturilor Sfîntelor Scripturi cît și legislației țării noastre care, asigură familiei un rol de bază ca factor educativ și de influențare în bine, atît a tinerei generații cît și a tuturor cetățenilor patriei. Pe această cale, omul devine desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

M. Chițu
Consilier Uniune

Dumnezeu - Fiul

(urmare din cop. 1-a)

Biblia este Cuvîntul inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, care deține astfel autoritate necondiționată. Apelul la Scriptură este obligatoriu pentru a găsi singurul răspuns corect și mintuitor la întrebarea capitală lansată mai sus. În Matei 16, 13-20 găsim mărturisirea lui Petru exprimată cu 6-10 luni înainte de crucificarea lui Isus: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!” Această declarație este acceptată de Isus și confirmată fără echivoc. El subliniază faptul că Petru nu știa acest lucru de la sine însuși: nu carnea și singele, adică nu un om, nici cel mai cult, inteligent sau talentat, nu poate ști aceasta de la sine însuși. Pentru a recunoaște că Isus este Fiul lui Dumnezeu, e nevoie de ajutor supranatural, de o iluminare prin Duhul lui Dumnezeu. Astfel întreaga învățătură despre Hristos este rezultatul unei revelații. Noi recunoaștem pe Isus ca Mesia cel adevărat nu ajungând aici cu ajutorul minții și capacităților noastre, ci pentru că această cunoaștere ne-a fost oferită prin Sfînta Scriptură, prin Duhul Sfînt.

Cuvîntul lui Dumnezeu îl prezintă pe Hristos ca preexistind dintotdeauna, obîrșia Sa suindu-se „pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei” (Mica 5, 2). Existența Sa ca om între oameni este continuarea în condiții speciale a existenței „Logosului” etern, care a fost „la început cu Dumnezeu” și „S-a făcut trup, locuind printre noi plin de har și de adevăr” (Ioan 1, 1-3, 14). Prin urmare, El a fost „mai înainte ca să se nască Avraam” (Ioan 8, 58), „înainte de a fi lumea” (Ioan 17, 5), nașterea Sa ca Prunc în Betleem fiind actul prin care El a fost oferit lumii, neîncetînd însă a fi, ca întotdeauna și a rămîne, pentru totdeauna: „Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al Păcii” (Is. 9, 6).

În textul de aur al Noului Testament se spune: „Fiindcă alit de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Acest text și multe altele vorbesc despre a doua Persoană a Dumnezeirii ca fiind Fiul lui Dumnezeu, „singurul” Lui Fiu. Dar dacă a existat din veșnicie, cum este numit Isus „Fiu unul născut” (după unele traduceri) al lui Dumnezeu? Și de ce este numit Fiu? O naștere include neapărat un început, orî Isus este prezentat de Scripturi ca existînd fără început, din zilele veșniciei. „Unul născut” (singurul) este traducerea cuvîntului grecesc

„monogenés”, care apare în Noul Testament de nouă ori, atît cu referire la Isus, cît și la alte persoane, în sensul de a nu avea frați în familia părinților săi, sau a fi în totul deosebit față de ei. Acest termen provine din mōnos (singur, unic) și gēnos (fel, gen), înrudit cu ginomai (a apărea, a fi născut) și gennāo (a produce, a naște). La monogenés accentul ideii nu stă pe „a fi născut”, ci pe „singur”; acest cuvînt înseamnă: în afară de El nu mai există un al doilea, este singurul. Adică este „unic” sau „unic în felul lui”. Termenul fiind destul de folosit cu privire la oameni, de pildă fiul văduvei din Nain (Luca 7, 12), ca singur la mama lui, sau, în alte cazuri, un ins fără seamăn, s-a folosit prin extindere la Isus, ca nomaexistînd un altul, care să-I semene, un superlativ de felul cuvîntului din Psalmlul 45, 2: „Tu ești cel mai frumos dintre oameni...” sau Iov 36, 22: „Cine ar putea să învețe pe alții ca El?” În Evrei 11, 17 citim despre Isaac că era singurul fiu al lui Avraam; exista un anumit unghi, un anumit criteriu, potrivit căruia Isaac era un unicat: numai el era fiul făgăduinței și purtător al făgăduinței, poziția lui era unică între fiii lui Avraam. Corectă este deci traducerea „singurul”, în legătură cu Isus și nu „unul născut”, care a fost influențată de ceea ce se credea în spațiul geografic creștin la data realizării traducerii. Ieronimus a folosit termenul „unigenitus” (în loc de „unicus”) pentru monogenés cînd a realizat Vulgata, versiunea latină a Bibliei, în anul 385 d.Hr., pentru a arăta că Isus este de o ființă cu Tatăl, ca răspuns față de tăgăduirea contemporană a naturii divine a Mintuitorului. Disputa aceasta a fost lichidată prin Conciliul din Calcedon în anul 451 d.Hr. Deci, nu e vorba de naștere ca punct inițial situat pe axa timpului, ci de similitudinea de ființă și caracter între Tatăl și Fiul.

În Coloseni 1, 15 Isus este numit „Cel întii născut din toată zidirea” (prototokos); acest gînd a fost ținta multor speculații, în sensul că Isus ar fi fost cea dintîi făptură, deci este creat și n-a existat din veșnicie, indiferent cît de departe s-ar situa în timp momentul acestei creări. Dar conceptul de „întii născut” nu viza nici în timpurile biblice în mod obligatoriu prima naștere fizică din istoria unei familii. Astfel, Isaac n-a fost primul rod al lui Avraam, nici Iacov primul al lui Isaac, de asemenea, Iuda sau Efraim s-au născut în urma lui Ruben, totuși Scriptura îi discută din punctul de vedere al dreptului de întii născut. Noțiunea de întii născut nu desemnează întotdeauna pe cel născut primul într-o familie, în privința timpului, ci adesea pe purtătorul privilegiilor și al demnității. Cu referire la Isus înseamnă că nu elementul timp e accentuat, ci privilegiile și demni-

tățile Sale. Aceasta este semnificația din Col. 1, 15, căci în vers. 18 este vorba de întietatea pe care o are Isus în toate lucrurile. Hristos este cel dintîi, înaintea oricărei făpturi; în vers. 16 se spune că prin Hristos au fost create toate, adică El este Creatorul sau cel puțin Co-Creatorul, ceea ce exclude ideea că El însuși ar fi o creatură. În Evrei 1,6 se poruncește îngerilor să I se închine lui Hristos, ca întii născut. Însă închinarea I se cuvine în exclusivitate lui Dumnezeu (Apoc. 22, 8-9), nu unei ființe create. Dumnezeu nu poruncește îngerilor să se închine unei creaturi, ci lui Hristos ca întii născut, deoarece El este Ființa divină.

De trei ori este amintit în Noul Testament textul din Ps. 2, 7: „astăzi Te-am născut”, cu referire la Isus. Înseamnă oare că existența Sa generală are un început? Textul din Evrei 1, 6 se referă la întruparea lui Hristos („cînd duce în lume pe Cel întii născut”), deci, nașterea Sa ca om; în Fapte 13, 33 se face referire clară la învierea lui Isus, iar în Evrei 5, 5 e vorba de instalarea Sa ca Mare Preot în ceruri, îndată după înălțarea Sa la cer. Astfel, expresiile folosite — „unul născut”, „întii născut”, „născut” — nu se referă la elementul temporal al existenței lui Isus în sensul unui început, ci la poziția, demnitatea, marea Sa, la drepturile Sale. Hristos este unic, fără egal, e situat în timp, spațiu și rang mai presus de toate ființele create. El preexistă momentului nașterii în Belleem, din veșnicie, așa cum arată Evanghelistul Ioan în cap. 1, 1, folosind verbul „a fi” la imperfect (era), ceea ce arată o acțiune liniară, atemporală, durativă. Vizionarul de pe Patmos înregistrează scena întîlnirii sale cu Isus cel înălțat în slavă, care spune: „Eu sînt Alfa și Omega, Începutul și Sfirșitul... Cel dintîi și Cel de pe urmă” (Apoc. 1, 8, 11).

O învățătură de bază a Sfintelor Scripturi, în mod repetat subliniată, este aceea că El a venit în trup. Întruparea lui Hristos este numită de Spiritul Profetic „taină tuturor tainelor” (Scrisoarea 276/1904, în ABC/VI/1082). Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu „S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor” (Filip 2, 7). Nașterea Sa a fost un fapt supranatural, depășind legile cunoscute ale creației. Fără a avea un tată omenesc, Isus S-a născut prin Duhul Sfînt (Mat. 1, 20), din fecioara Maria, așa cum fusese profetizat prin profetul Isaia (cap. 7, 14) cu secole mai înainte. Întruparea Sa a fost un fapt istoric, fără însă a putea fi probat de istorici, adică e posibil de demonstrat că s-a născut un om cu numele Isus, și în acest sens există mărturii istorice sigure, însă faptul că omul acesta existase mai înainte și că a venit apoi în trup este mai presus de capacitatea de înregistrare a instrumen-

telor istoriei. Acesta e un fapt (istoric, sigur), dar fapt-minune, și, de aceea, obiect al credinței. Totuși, Hristos a devenit om într-o zi din istorie, acesta fiind un fapt obiectiv și nu un sentiment înlăuntrul meu. La întruparea Logosului, a celei de-a doua Persoane a Dumnezeirii, a luat parte activă Trinitatea divină în totalitate: Dumnezeu-Tatăl a dat pe Fiul Său (Ioan 3, 16; Gal. 4, 4), Dumnezeu-Fiul a fost subiectul propriu-zis al întrupării, iar prin Duhul Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, s-a realizat trecerea Sa în ordinul de existență al ființelor omenești. Hristos „S-a făcut părtaş singelui și cărnii“ (Evr. 2, 14), deci a adoptat o nouă realitate existențială — natura umană — cu toate trebuințele ei fizico-psihoice. El a fost supus legilor obișnuite ale dezvoltării omenești, n-a venit în lume ca a-dult, precum Adam, ci S-a născut ca Prunc și a urmat procesul obișnuit al creșterii și maturizării. El a fost un copil inteligent, dar nu un copil minune, ci a trebuit să învețe ca orice copil. El a învățat de la mama Sa, din natură și din Vechiul Testament. Pe baza acestei instruirii El a crescut în mod deosebit, uimind pe învățătorii din Templu cu întrebările și răspunsurile Sale, dar această formare s-a făcut în limitele posibilităților ființelor omenești. Nașterii supranaturale i-a urmat o dezvoltare absolut naturală. „Cind a fost copil, a găndit și a vorbit ca un copil, însă nici o urmă de păcat n-a tulburat chipul lui Dumnezeu din El Totuși, El nu era ferit de ispite. A trebuit să vegheze permanent, spre a-și păstra curăția (DA 71).

Venind pe Terra în trup omenesc, Isus n-a încetat o clipă să fie Dumnezeu. Astfel, întrebând sub jurământ de marele preot Caiafa dacă este „Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“, Isus a afirmat lucrul acesta deschis (Mat. 26, 63.64). Prerogațiile divine El le-a dezbrăcat însă odată cu întruparea ca om. În apropierea revenirii Sale în atmosfera cerului, Hristos S-a rugat: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Insuți cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea!“ (Ioan 17, 5). „Slava, pe care o aveam...“ Părăsind cerul, Hristos a părăsit temporar „slava“ poziției dintotdeauna, căci El, „măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși...“ (Filip. 2, 6.7). El n-a venit în slavă (reimbrăcată pentru câteva clipe pe Muntele Schimbării la Față), căci o asemenea înfățișare muritorii n-ar fi putut suporta, ci a venit cu chip de rob, nu a izbit cu nimic privirile, nici o aureolă n-a învăluit trupul Său. Așa cum prezicea Isaia, „El a crescut înaintea Lui ca o odrăslă slabă, ca un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat. N-avea nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile, și înfățișarea Lui

n-avea nimic care să ne placă...“ (Is. 53, 2). Astfel, viața, comportarea și acțiunile întreprinse în anii existenței pe pământ au fost cele accesibile oricărei ființe omenești. Lupta Lui s-a desfășurat în cadrul strict al unor mecanisme în care se poate încadra exact aceea a oricărei alte ființe omenești. El n-a fost favorizat prin nimic în raport cu fiii lui Adam, deoarece înfruntarea ispitelor, ascultarea de voia Tatălui creșce, formarea unui caracter desăvârșit și biruința totală trebuiau să se realizeze în condiții ce stau la îndemina oricărui muritor, spre a fi model vrednic și posibil de urmat.

Putem constata funcțiile diverse îndeplinite de întruparea Cuvintului așa cum sint ele reliefate de Sfânta Scriptură:

1. Să descopere caracterul real al Tatălui (Ioan 1, 18; 14, 9), spulberind reprezentările eronate acreditate de vrăjmaș de-a lungul timpului; această descoperire a caracterului divin s-a făcut prin cuvânt și faptă, viața lui Isus fiind oglindirea vieții Tatălui Său;

2. Să îplinească legământul și să confirme făgăduințele lui Dumnezeu (Rom. 15, 8) — exista un legământ în cadrul Planului de Mîntuire, pe care Hristos l-a împlinit;

3. Pentru a aduce o jertfă înlocuitoare (Marcu 10, 45; Is. 53), posibilă numai prin acceptarea unui trup omenesc, muritor;

4. Pentru a da exemplul unei vieți de sfințire și ascultare (1 Ioan 2, 6);

5. Pentru a putea deveni un Mare Preot (Evr. 2, 1.18), asemenea fraților Săi în toate lucrurile;

6. Pentru a pregăti a doua Sa venire (Evr. 9, 28);

7. Pentru a nimici lucrările Diavolului (1 Ioan 3, 6; Evr. 2, 14.15), prin distrugerea păcatului. În acest context distingem trei aspecte:

a. iertarea vinei aduse cu sine de păcat;

b. eliberarea de sub puterea păcatului prin locuirea lăuntrică a lui Isus prin Duhul Sfânt;

c. nimicirea existenței păcatului, în viața credinciosului și în Univers.

Întruparea lui Isus Hristos nu a fost temporară, ci pentru veșnicie. După înviere a fost recunoscut și atins de ucenici, semnele suferințelor Sale pe cruce s-au păstrat. El a dus cu Sine în cer existența trupescă, desigur proslăvită, și va purta acest trup în veci, așa cum reiese clar din afirmațiile Bibliei (Filip. 3, 21; 1 Tim. 2, 5) și din prețioasele Mărturii ale Spiritului Profetic: „Hristos a mers la cer, purtînd cu El natura umană sfințită. El a luat cu Sine această natură umană în curțile cerești și o va purta prin veacurile eterne, ca Unul care a mîntuit pe oameni în cetatea lui Dumnezeu“ (RH, martie 9, 1905). „Acceptînd natura omenescă, Mîntuitorul S-a legat cu omenirea printr-o legătură care nu

va fi ruptă niciodată. El e legat cu noi de-a lungul veacurilor veșnice“ (DA 25). „Natura umană a lui Isus înseamnă pentru noi totul. Ea este lanțul de aur care ne leagă de Hristos și prin Hristos de Dumnezeu. Acesta trebuie să fie studiul nostru: Hristos a fost un om real, totuși El era Dumnezeu în trup. Apropiindu-ne de tema aceasta, am face bine să ne gîndim la cuvintele, pe care Hristos le-a rostit la rugul arzînd“ (1 SM 243/4).

Sfînta Scriptură ne arată că Isus „în toate lucrurile a fost ispitit, ca și noi, dar fără păcat“ (Evr. 4, 15). Ceea ce nu se referă la cantitatea sau varietatea ispitelor; în fond scurgerea timpului i-a dat vrăjmașului posibilitatea de a născoci ispite noi, inexistente în urmă cu 19 veacuri. Expresia apostolului are în vedere calitatea, violența și natura ispitelor. În principiu, prin toată opera sa de ispitire, Satana a urmărit ruperea legăturii între Hristos și Dumnezeu-Tatăl, renunțarea la ascultare de voia lui Dumnezeu și acceptarea unei alte căi. El s-a străduit să trezească în Isus îndoială față de iubirea și călăuzirea lui Dumnezeu, dorința de mărire, pofta, neascultarea etc. Aceste obiective răutăcioase și le-a propus vrăjmașul încă prin ispitele din pustie și le-a urmărit în mod constant, sub diferite forme și pe diferite căi, în tot timpul rămîinerii lui Hristos printre oameni, chiar pînă în orele suferințelor Sale pe cruce. Isus a fost ispitit ca și noi, în sensul că nici un om n-a fost și nu poate fi supus vreodată unor mai teribile atacuri din partea lui Satana, de cum a fost cazul în momentele cînd l-a atacat pe Hristos, știînd că de rezultatul luptei depindea însăși existența veșnică a lui Hristos, a oamenilor, a lui Satana. Biruința lui Hristos a fost o biruință zilnică, deplină, desăvârșită. Ea s-a bazat pe neclintita respectare a voinței Tatălui creșce (Ioan 5, 30), pe nutrirea în permanentă a gîndurilor lui Dumnezeu (Mat. 16, 23), pe rămîinerea fermă în cuvînt și faptă la un „asa stă scris“ (Mat. 4, 7; 22, 31.32.37-40 etc.), ne o viață de rugăciune neîncetată (Marcu 1, 35), pe continuă căutare a călăuzirii Duhului Sfînt (Marcu 1, 12.13).

Hristos S-a oferit de bună voie ca jertfă pentru salvarea celor păcătoși (Is. 6, 8; Ioan 10, 17), această jertfă aducînd, tuturor celor ce o primesc, iertarea și curățirea de păcate (1 Ioan 1, 9.7). El „n-a făcut păcat“ (1 Petru 2, 22), deși a venit pe pămînt într-o „fire“, adică natură existențială „asemănătoare cu a păcatului“ (Rom. 8, 3). „Pe El, care n-a cunoscut păcat (în înțelesul că n-a săvîrșit nici un păcat), Dumnezeu L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neînhîmînta lui Dumnezeu în El“ (2 Cor. 5, 21). Cel fără păcat a devenit, de bună voie, purtător de păcate (Is. 53, 5.6), făcîndu-Se „pentru toți cei ce se apropie de Dumnezeu prin

El, urzitorul unei mintuirii veșnice" (Evr. 7, 25). Profeția vechi-testamentală arată că, „după ce-Și va da viața ca jertfă pentru păcat, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va propăși în minile Lui" (Is. 53, 10). Dătătorul vieții n-a putut fi reținut de mormint, așa cum arăta apostolul Petru în Ziua Cincizecimii, „Dumnezeu a înviat pe acest Isus..." (Fapte 2, 32) care „a străbătut cerurile" (Evr. 4, 14), „S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu" (Cap. 10, 12) și mijloace pentru noi (1 Ioan 2, 1).

Astfel, lucrarea mintuirii prin Hristos nu se încheie odată cu aducerea jertfei pe Golgota, ci ea este continuată în Sanctuarul creștin, unde Isus a intrat îndată după înălțarea Sa la cer, îndeplinind slujba de Preot și de Mare Preot, succesiv, în cele două încăperi ale Sanctuarului „ridicat nu de un om, ci de Domnul" (Evr. 8, 1-2). Lucrarea jertfei de pe cruce este fructificată în dreptul păcătoșilor ce se întorc la Dumnezeu prin lucrarea de ispășire, îndeplinită de Hristos în cortul din cer, unde „a intrat cu însuși singele Său" (Evr. 9, 12). Ca și în așezământul umbră, cel levitic, jertfa supremă s-a adus în curtea Sanctuarului (adică pe pământ), apoi Preotul, de data aceasta Mielul de jertfă și Preotul fiind una și aceeași persoană, Hristos, a dus singele jertfei în Sanctuar, ca să facă ispășire pentru păcătoși. Pentru toți aceia care acceptă lucrarea Sa răscumpărătoare, Hristos este unica speranță de viață eternă, căci „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare" (1 Cor. 1, 30). Jertfa Sa a adus satisfacție Legii Morale călcate, împlinind astfel dreptatea cea veșnică și de neschimbat a lui Dumnezeu, dar este concomitent calea unică de salvare a păcătosului căit. În felul acesta păcătosul este îndreptățit prin credința sa în Isus Hristos, „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii" (Ioan 1, 29), urmînd o viață nouă, căci „dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă" (2 Cor. 5, 17). Viața nouă va fi cea a unei ascultări voioase de „Legea cea sfîntă, dreaptă și bună" (Rom. 7, 12), ceea ce este posibil numai în condițiile locuirii lăuntrice în ființa omenească a Fiului lui Dumnezeu: „...Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit, și S-a dat pe Sine însuși pentru mine" (Gal. 2, 20).

Referindu-se la Persoana Mintuitorului, apostolul Pavel spune: „...patriarhii, și din ei a ieșit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate lucrurile, Dumnezeu binecuvîntat în veci!" (Rom. 9, 5). Cel ce este „Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre" (Evr. 12, 2), „Căpetenia mintuirii" noastre (Evr. 2, 10), este astfel recunoscut ca

(continuare în cop. a IV-a)

„Și nu ne duce în ispită", este o rugăciune pentru călăuzire divină. Cei care cer pîinea zilnică, au de asemenea nevoie de iertarea și de călăuzirea zilnică. Iertarea pentru păcatele trecutului nu este suficientă. Noi ne găsim încă într-o lume păcătoasă, și posedăm încă o fire păcătoasă, cu înclinația continuă spre rău. Noi nu sîntem numai în nevoia zilnică de a avea harul iertător al lui Dumnezeu pentru a acoperi vinovăția trecutului, dar avem nevoie de călăuzire divină, ca să putem face față ispitelor viitorului. Asigurarea binecuvîntată: „Păcatele își sînt iertate", este urmată imediat de porunca: „Du-te și nu măi păcătu!".

Porunca: „Du-te", cuprinde în sine ideea de progres și de înaintare, care totdeauna cere călăuzire. Orice obiect mișcător, are nevoie să fie îndreptat pe drumul corect, altfel sfîrșitul va fi tragic. Fiii lui Dumnezeu nu sînt lăsați să călătorească singuri pe cărarea întunecoasă a vieții. Conștiința greșelilor trecutului, datorită dependenței de înțelepciunea omenească, ne determină ca, pentru viitor, să solicităm călăuzirea divină. Chiar faptul că păcatele pe care le mărturisim zilnic, sînt în cea mai mare parte păcate, pe care, de multe ori le-am mărturisit mai înainte, ne dă un simț al propriei noastre slăbiciuni, și dependențe. Temîndu-ne că, continuarea în păcat va minji caracterul nostru și ne va duce la ruina veșnică, strigăm după călăuzire divină, care să ne aducă liberare din puterea celui rău.

Expresia „și nu ne duce în ispită", este considerată cea mai grea dintre cererile din Rugăciunea Domnească. Ea poate fi bine înțeleasă numai în lumina altor Scripturi care ne lămuresc în ceea ce privește izvorul ispitelor și al păcatului, și răspunderea pentru ele. Apostolul Iacob zice: „Ferice de cel ce răbdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cunună vieții, pe care a jăgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc. Nimeni, cînd este ispitit să nu zică: „Sînt ispitit de Dumnezeu". Căci Dumnezeu nu poate să fie ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, cînd este atras de pofta lui însuși și de moment. Apoi pofta, cînd a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit aduce moartea. Nu vă înșelați prea iubirii mei frați". Iac. 1, 12-16.

Aici ni se spune că izvorul ispitirii este în noi, și de aceea, o simplă rugăciune de iertare, nu este îndeajuns. Declarația lui Iacob a fost făcută poate cu scopul de a corecta o greșală în biserica apostolică, cu privire la această cerere din rugăciunea model. Poate că unii își scuzau păcatele lor pe baza unei greșite aplicări a cuvintelor lui Hristos, așa cum fac unii și astăzi. Dumnezeu nu este răspunzător pentru ispitele care vin la noi. A conduce pe oamenii muritori la ispite și păcat, este lucra-

Învăță-ne

rea unui vrăjmaș, și nicidecum a Tatălui nostru creștin.

Cuvîntul original pentru ispită, așa cum este folosit în această cerere, în mod literal, înseamnă „încercare", sau „test" și așa este tradus în multe texte, inclusiv în Iacobi 1,2-4. „Frații mei să priviți ca o mare bucurie cînd treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdarea. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvîrșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvîrșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic".

Rugăciunea nu este ca să fim feriți de ispite ci, în timpul ispitirii să fim conduși de El în așa fel, încît să nu cedăm și să cădem. A cere să fim feriți de ispită, ar fi o cerere care e cu neputință în această lume a păcatului. Domnul nu ne cere niciodată să facem ceva ce e cu neputință. Pînă și Mintuitorul nu a scăpat de ispite: „care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat". Evr. 4,15. Ispita, fără îndoială, niciodată nu ar trebui să fie confundată cu păcatul. Dacă ispita ar fi păcat, atunci Mintuitorul ar trebui să fie cel mai mare dintre păcătoși, pentru că El a fost mai ispitit decît oricare altul. A fi liber de ispite, ar fi un lucru cu totul neînțelept în această lume, unde caracterele noastre trebuie să fie încercate și testate pentru lumea viitoare. Nu există o altă cale pentru dezvoltarea caracterului și pentru progresul moral. Prin acest proces noi creștem în har, sau în favoarea lui Dumnezeu. Numai biruitorului îi este jăgăduită răsplata cerească, și nu poate exista biruință fără ispită și luptă. Cei care se bucură de o viață protejată, sînt totdeauna slabi și le lipsește stabilitatea caracterului.

Prin îngăduință divină

În Scriptură ni se spune că Domnul îngăduie uneori ceea ce altcineva înfăptuiește. Nu Domnul a început și nici nu a aprobat toate câte El îngăduie să se întîmple în această lume. El îngăduie să vină asupra noastră încercări și întristări, cînd ele sînt spre folosul nostru, ca noi să putem fi părtași sfințeniei Lui. Încercările și ispitele vieții sînt binecuvîntări deghizate pentru aceia care cred că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu și anume, spre binele celor ce sînt chemați după planul Său". (Rom. 8,28). Ele vin, în providența lui Dumnezeu ca să scoată necurățiile și trăsăturile neplăcute din caracterele noastre. Noi nu putem

să ne rugăm (VIII)

recunoaște totdeauna conducerea divină, sau scopul încercărilor și ispitelor care se abat asupra noastră, dar într-o zi le vom înțelege.

Iacov în strimtorarea lui, și-a numărat necazurile și a exclamat: „Toate acestea pe mine mă lovesc”. Mai tirziu, el a înțeles, că unele din aceste necazuri, existau numai în mintea lui, și că toate acestea erau în favoarea lui și nu împotriva lui. Iosif a învățat în sfârșit că tratamentul nemilos al fraților săi, precum și experiențele lui în închisorile egiptene, făceau parte din providența lui Dumnezeu. În timp ce, din punctul nostru limitat de vedere, noi putem vedea adesea numai confuzie și dezamăgiri, făgăduințe călcate și planuri zădărnice, când vom ajunge la sfârșitul călătoriei creștine, vom fi în stare să vedem în toate acestea un scop mare și suveran și o armonie divină.

Isus este prezentat de profetul Maleahi ca topitorul care veghează cu atenție procesul de curățire al cuptorului necazurilor și al încercărilor până ce toată zgura este înlăturată și nimicită, și El poate vedea în poporul Său reflectarea chipului Său propriu. Sub ochiul Său veghetor, aurul caracterului nu va fi niciodată nimic. Aceasta este o lucrare însemnată a căluzirii divine, în cursul încercării și ispitirii. Poporul rămășiței lui Dumnezeu va trece prin „marea strimtorare” dar ca rezultat, hainele caracterului lor vor fi spălate și albite în singele Mielului. (Apoc. 7, 9, 13-14).

În cursul procesului de curățire se aplică făgăduința divină „Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului”. „Iată Eu vin curînd. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa”. (Apoc. 3,10,11). Cererea este pentru căluzirea divină în timpul ceasului încercării, ca să fim păziți de cădere. În timp ce ispita este totdeauna inspirată de către diavol, totuși Duhul a fost acela care a condus pe Hristos în bălălia din pustie, ca să întâmpine această bălălie și să câștige biruința.

Omul care cere iertare pentru greșelile trecutului său împotriva lui Dumnezeu, și primește asigurarea că a primit-o, va depune toate eforturile posibile, ca să evite pentru viitor aceste greșeli. Cei care au primit binecuvîntarea îndreptării, vor dori după o măsură sporită a sfințirii. Îndreptărea atribuită, este ea însăși o cerere pen-

tru o binecuvîntare viitoare a îndreptării împărtășită. Conștient de faptul că, „păcatul locuiește în mine”, și că atunci „cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine”, îmi dă convingerea că singura mea speranță este în căluzirea divină, pentru care eu mă rog cu umilință.

Cererea pe care o studiem, a fost tradusă în diferite feluri, în dorința de a înțelege însemnătatea ei. Augustin a redat-o astfel: „Nu îngădui ca să fim duși în ispită”. Iar Biblia Cranmer, spune: „Să nu fim conduși în ispită”. În timp ce aceasta este fără îndoială o explicație, ea exprimă adevărata însemnătate a frazei: „Ferește-ne de ispită”, „Nu ne lăsa singuri în is-

pită”. „Nu îngădui ca să fim duși în ispită”, și „Nu ne abandona, sau nu ne părăsi în ispită”, sînt alte traduceri, care indică adevărata însemnătate a cererii. Satana este marele ispititor, și izvorul tuturor ispitirilor spre rău. El ne momește prin poftele cărnii și firii păcătoase. Avem nevoie de asistență dumnezeiască ca să facem față acestor încercări și provocări într-un fel care ne va face bine, în loc să ne facă rău.

O binecuvîntare este rostită asupra omului care „răbdă ispita, căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții”. Rugăciunea este pentru ocrotire, nu de însăși ispita, ci, de a nu fi atrași de propria noastră voie și duși în calea

ispitei, și astfel, să cedăm cererilor firii pămîntești. Atît cît ne este cu putință, noi trebuie să evităm a sta în atmosferă ispitei și răului. Nu putem cere lui Dumnezeu: „Nu ne duce în ispită”, dacă noi în mod deliberat, adică în mod voit, mergem spre ea. Noi trebuie să evităm terenul vrăjmașului, și să ne ferim cu toate puterile noastre de căderea care duce la păcat.

Intrarea în ispită, sau cedarea la ispită, este un act voluntar din partea noastră, pentru care Dumnezeu nu este cu nimic răspunzător. Că răspunderea pentru păcat zace asupra noastră, este clar din multe declarații ale Scripturii. În grădina Ghetsemani, Isus a spus ucenicilor Săi: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită”. (Mat. 26,41). Pentru că omul este în continuu primejdie de a fi atras de amăgirile firii, de a alege să păcătuiască și să găsească plăcere în el, i se cere să se roage pentru căluzire, care nu numai că îl ferește de păcat, dar îi pune în inimă ură pentru păcat, și dragoste pentru neprihănirea pe care și Mintuitorul o avea.

Calea de scăpare

În lupta noastră cu ispita, sîntem foarte încurajați prin făgăduința plină de mîngiere: „Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca să o puteți răbda”. (1 Cor. 10,13). Aceasta, este urmată imediat de avertizarea: „Astfel dar cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă”. Supra încrederea duce la cădere, pentru că: „nu stă în puterea omului, cînd umblă să-și îndrepte pașii spre țintă”. (Ier. 10,23). Domnul găsește o cale de scăpare, și ne conduce prin ea. În scopul de a găsi cea mai bună cale de scăpare, trebuie să avem căluzirea divină. Avem nevoie să fim conduși la Hristos, care este „Calea, Adevărul și Viața”. Hristos este biruința noastră. În El nu este înfringere.

În lumina declarației lui Pavel, citată mai sus, a șasea cerere din Rugăciunea Domnească, de fapt înseamnă: „O, Tată, Tu știi cît de slab sînt eu în mine însuși; nu îngădui ca eu să fiu ispitit peste puterea mea de a suporta: ci cînd vine ispita, arată-mi calea Ta de scăpare din cursele celui rău. „Acesta este strigătul care vine din simțămîntul slăbiciunii omenești, avînd în vedere șiretenia și puterea amăgitorului, care lucrează: „cu toată puterea și semnele minunilor mincinoase, și cu toate amăgirile, ca să înșele, dacă este cu putință, chiar și pe cei aleși”. Rugăciunea include cererea pentru veghere împotriva vrăjmașului nostru viclan: „Fii treji, și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru diavo-

(continuare în pag. a 8-a)

Lazăr

prietenul lui Isus

„Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort, și pe care îl înviase din morți. Acolo l-au pregătit o cină. Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El“. Ioan 12, 1-2.

Aici sînt redade evenimentele care au avut loc cu șase zile înaintea sărbătorii Paștelui, ultimul Paște din viața pămîntescă a Domnului Hristos în apropierea Ierusalimului, în Betania. Era sîmbătă seara.

Ca expresie a recunoștinței față de Mîntuitorul și Binefăcătorul lor, un grup de prieteni ai lui Isus Hristos, pregătesc o masă. Aceasta este masa din casa lui Simon Leprosul, un fariseu vindecat de Isus și care simpatiza cu Vindecătorul Său. Despre acesta se spune că „era unul din puținii farisei care în mod fățiș se alăturase urmașilor lui Hristos. El recunoștea pe Isus ca Învățător și spera că El ar putea fi Mesia, — dar nu-L primise ca Mîntuitor. Caracterul lui nu era transformat, principiile lui erau neschimbate“ (H.L.L. 473).

La această masă unde Isus și ucenicii Săi au fost invitați mai apare un personaj pe care ceilalți evangheliști îl omit și anume Lazăr. Cine este acest Lazăr? Ce știm despre el?

Lazăr a fost cel mai umil dintre prietenii lui Isus.

Lazăr din Betania — „un oarecare Lazăr“ — Ioan 11, 1.

Despre Lazăr știm că era din Betania, știm de asemenea că avea o casă modestă în care locuia, împreună cu cele două surori ale sale. Marta și Maria, și mai știm că era unul dintre prietenii lui Isus și al ucenicilor Săi. (Ioan 11, 11). Dar ceea ce îl face cunoscut pe Lazăr este învierea sa, relatată de Ioan.

Lazăr este un om de caracter, o gazdă minunată, un bun credincios și un mare misionar. Lazăr nu era un om bogat, n-avea nici măcar un măgar pe care să-l împrumute lui Isus.

El nu era un om învățat, un cărturar; el n-avea studii teologice, n-avea o cultură impunătoare, nu era un erudit al aceluia timp.

Lazăr era un om modest, ca pregătire intelectuală, ca stare materială, ca ținută interioară, morală. Dar Lazăr ciștigase prietenia și prețuirea lui Isus. Și aceasta era cea mai mare bogăție a sa. Lui Isus îi făcea mare plăcere să meargă în familia lui Lazăr. De ce oare?

Era o familie pașnică și liniștită — ei nu se certau și nu țipau unul la altul. Nu se jigneau și nu trăiau în tensiune și încordare deși aveau și ei probleme. Maria le făcuse multă amărăciune. Purtarea ei îndoielnică le adusese atîta suferință.

Era o familie ospitalieră — din puținul lor care nu le ajungea nici lor, ei ofereau ospitalitate și altora. Și o făceau cu toată amabilitatea, sinceritatea și dragostea.

Era o familie unde domnea sinceritatea — inimi omenești sincere se găseau în casa aceasta. Subtilitatea, falsitatea, fățarnicia sau viclenia, șiretenia erau cu totul străine de ei.

Era o familie în care se găsea „o prietenie curată și sfîntă“. Nu era nimic rece, respingător, distant, exclusivist, ei căldură sufletească, o apropiere dușoasă. O familie în care se manifesta un mare interes pentru cele spirituale.

Inima lui Isus era prinsă printr-o puternică legătură de iubire față de familia din Betania, „deoarece în atmosfera credinței și iubirii spiritul Lui afla odihnă“; departe de bănuielile și invidia fariseilor minioși, găsea adăpost. Aici putea să vorbească cu

simplitate și desăvîrșită libertate știind că vorbele Lui erau înțelese și păstrate cu grijă.

Numai față de această familie a arătat Isus iubire? Nu! El iubește toată familia omenească!

Lazăr a fost foarte mult iubit de Domnul Isus. „Acela pe care-l iubești Tu este bolnav“. (Ioan 11, 3). Dacă aceste cuvinte ar fi fost spuse după învierea lui Lazăr era numai normal pentru că dovada fusese dată. Dar ele au fost spuse înainte de moartea lui Lazăr. Lazăr a simțit și a cunoscut cît de mult este iubit; și surorile lui Lazăr au observat această iubire.

Merita Lazăr o așa iubire? Lazăr era unul din cei mai stăruitori, constanți ucenici. Credința lui în Hristos era puternică, iar iubirea lui pentru El era adîncă.

Umilința, răbdarea și încrederea sa nestrămătată sînt niște virtuți alese ale acestui mare caracter.

De fapt numele lui Lazăr era semnificativ, el derivă de la numele eвреesc „Eliazar“ care înseamnă „Pe cine ajută Dumnezeu“, „al cui ajutor este Dumnezeu“ sau „Dumnezeu ajută“.

Lazăr era un om obișnuit dar cu un caracter deosebit — mare. Caracterul lui strălucește în încercare. El nu este menționat de către evangheliștii sinoptici. Numai Ioan îl amintește în legătură cu evenimentul descris în cap. 11 și 12. La ce încercări a fost supus caracterul său?

Deși era un prieten bun al lui Isus, foarte devotat, deși în casa sa el L-a primit pe Domnul cu bucurie, deși credința și iubirea sa erau legate de Isus, deși Isus îl iubea foarte mult pe Lazăr, n-a fost onorat totuși cu o chemare ca aceea a celor doisprezece, la slujire. Iar atunci cînd au fost aleși cei doisprezece apostoli s-a trecut pe lângă Lazăr și n-a făcut parte nici dintre aceia despre care s-a spus în Marcu 3, 13-14.

Lazăr n-a făcut parte din grupul celor doisprezece. De asemenea n-a făcut parte nici din grupul celor șaptezeci. El n-a făcut parte din nici un comitet.

Și Lazăr nu s-a supărat, n-a fost nemulțumit din cauza aceasta. Ce deosebire între Lazăr și cei doisprezece care erau frămîntați de spiritul de rivalitate și de dorința de a fi cei dintîi în Împărăția lui Isus.

Poate fi vreo deosebire între Lazăr și creștinii de astăzi? În Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptezece se desfășoară deseori lucrări electivice. Aceste lucrări sînt necesare pentru a asigura conducerea bisericii, o conducere totdeauna proaspătă și eficientă; dar ele mai pun la probă caracterul, pocăința și spiritualitatea noastră. Adunările generale electivice sînt o încercare pentru mulți, și sînt foarte grele pentru alții. Este greu pentru firea pămîntescă să fii trecut cu vederea și totuși să spui: „Aceste alegeri au fost de la Dumnezeu!“ Și este și mai greu să-i iubești pe cei aleși, să-i prețuiești și să-i sprijinești. Dar nu este imposibil. Biruința este posibilă pentru cei spiritali. Pentru cei ce sînt în Hristos Isus care și-au răstignit firea pămîntescă.

Atunci cînd ești uitat sau neglijat, cînd chiar în mod intenționat ești lăsat la o parte, iar tu umilințu-te și mulțumind lui Dumnezeu în inima ta pentru jigniri și umiliri, să știi: aceasta înseamnă biruința!

Atunci cînd tot binele pe care-l faci este batjocorit, cînd dorințele tale sînt zădărnice, cînd se

acționează împotriva gustului tău, iar statul tău este disprețuit și părerile tale ironizate, — dar tu le primești toate tăcut, cu iubire și răbdare, să știi: aceasta este biruința!

Atunci când te mulțumești cu o mâncare oricât de simplă sau te satisface orice îmbrăcăminte, orice societate, orice climă și orice poziție în viață, ori atunci când singurătatea în care te conduce Dumnezeu, sau situația în care te afli îți este plăcută, recunoscând în aceasta mina Lui, — să știi: aceasta este biruința!

Când poți suporta din partea altora orice indispoziție, orice nepunctualitate sau orice plângere, fără ca tu să ai vreo vină sau să le admiri ca bune, și totuși tu să nu te mîinii, fiind îndrepti greșelile altora, ba le iei asupra ta, fără ca să fii vinovat, ci numai ca să le fie altora bine, să știi: aceasta este biruința!

Când poți sta în fața oricărei nebulii, oricărei înșelătorii, a oricărei împotriviri din partea celor greșiți sau a oricărei lipse de tact și simț spiritual, când poți suporta orice persecuție așa cum a suportat cândva Mîntuitorul tău pentru tine, — să știi: aceasta este biruința!

Când nu îți ca persoana ta sau lucrările tale să fie evidențiate, când nu inclini să fii onorat de oameni sau să fii recomandat, — chiar dacă ai avea vreun drept la așa ceva, — dacă îți este cu adevărat plăcut să rămii necunoscut și anonim, să știi: aceasta este biruința! (Apoc. 3, 21; Mat. 16, 24, 25).

Umblarea cu Dumnezeu este secretul biruințelor și izvorul oricărei tării interioare și exterioare.

O altă încercare a lui Lazăr, și cea mai mare, a fost boala sa și în final moartea.

A fost uitat cu totul atunci când s-a îmbolnăvit. Isus n-a mai trecut pe acolo. Se trimite un mesaj Domnului, dar nu primește ajutorul așteptat. Răspunsul trimis de Isus era astfel: Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea". Ioan 11, 4.

Când surorile lui au primit acest răspuns, au alergat repede în camera bolnavului și cu doșoie au încercat să spună cuvinte de mîngiere și încurajare suferindului, aproape inconștient. Credința lor era că El va simți împreună cu ele în durerea lor. Dar când Lazăr a murit, ele au rămas contrariate și derutate; însă au simțit harul sprijinitor al lui Isus, și aceasta le-a ferit de a gândi ceva rău despre Mîntuitorul.

Nici Lazăr, atîta timp cît a mai putut gândi, n-a gândit nimic rău despre Mîntuitorul, nici un gând de neîncredere, nici o îndoială, sau deznădejde. Avea speranță în Isus, în Dumnezeu.

Răbdarea din timpul suferinței sale n-a murmurat. Liniștea sufletească ce odihnea pe fața sa și nădejdea ce scilipea în ochii săi îndurerăți erau rezultatul legăturii cu Isus Hristos, „și mărturiseau despre caracterul Său și despre credința sa".

Lui Dumnezeu nu-i place să-și vadă copiii suferind. Inima Lui mare plină de iubire este îndurerată de durerea lor. El le-ar înlătura-o, dacă n-ar fi implicate probleme mult mai mari. De multe ori, El s-a împotrivit planurilor lui Satana.

Domnul Isus ne-a demonstrat lucrul acesta în lucrarea Lui de vindecare de pe pămînt. De curînd am fost profund îndușoși de mărturisirea unei persoane care tocmai descoperise că era victima unei boli nevindecabile. Scriindu-i unui prieten apropiat de-al familiei, dînsul spunea: „Marți după amiază... diagnosticul... s-a confirmat. După cum îți poți închipui, a fost o lovitură grea, dar știu că totul o să fie bine. Dumnezeu mai poate face încă minuni. În noaptea aceea, soția mea și cu mine am stat de vorbă mult și pentru prima dată am studiat problema. Sint de părere că uneori Dumnezeu ne verifică sinceritatea rugăciunilor și întîrzie în a le da un răspuns pentru ca credința noastră să fie pusă la încercare. Indiferent de ce s-ar întîmpla, timpul e foarte scurt, cît privește pămîntul acesta. Ne-am pus problema cum ar fi dacă un tată i-ar spune

băiețelului său că e timpul să se ducă la culcare? Băiatul s-ar împotrivi, spunînd că mai vrea să stea puțin, dar tatăl i-ar spune: „Fiule, mine va fi o zi și mai frumoasă, o zi nouă în care ai să faci lucrurile pe care ai dorit atît de mult să le faci. Dacă asta îmi spune Dumnezeu, de ce aș pune la îndoială înțelepciunea Lui?"

Evident că o asemenea credință nu apare peste noapte. Am împărtășit această mărturisire cu speranța ca ea să-i încurajeze pe mulți dintre cititorii noștri, care sint victimele loviturilor rele ale lui Satana.

Ascemenea apostolului Pavel, acest om se roagă ca solul Satanei, care îl lovește, să se îndepărteze de el. În același timp, recunoaște că, avînd în vedere consecințele implicate de marea luptă dintre bine și rău, lucrul acesta nu este posibil și se pregătește să-și încredințeze viața în minile Domnului, fiind convins că Dumnezeu va scoate ceva bun chiar și din durere și că îi va acorda tăria necesară spre a-l susține.

Nu mai în veșnicii se va descoperi complicatul joc și contrajoc implicat de marea luptă dintre bine și rău. Acolo fiecare dintre noi vom putea vedea cum ne-au schimbat ele viața. Ce strigăt de bucurie se va ridica din oștirea mîntuitorilor cînd în cele din urmă va fi nimicitorul bolii și durerii!

Moartea lui Lazăr n-a fost o înfrîngere ci o biruință.

Dar să privim pe Lazăr „cel mic în ochii săi", ca urmare a învierii sale din morți, exercitînd o mare influență. „Din pricina lui, mulți iudei... credeau în Isus". (Ioan 12, 11). Lazăr dădea o bună mărturie pentru Hristos. El avea o minunată mărturie de adus cu privire la lucrarea lui Isus. Pentru scopul acesta chiar fusese înviat din morți. Cu siguranță și putere el declară că Hristos este Fiul lui Dumnezeu" (H.L.L. 473).

Cuvintele lui Lazăr erau simple dar convingătoare. Influența lui era cuceritoare. Prin legătura sa de prietenie cu Hristos a ajuns să se asemene cu El și să răspîndească o bună influență.

„Caracterul este o putere. Mărturia tăcută a unei vieți credincioase, neegoiste și pioase, posedă o influență de neînvinș. Descoperind în propria noastră viață caracterul lui Hristos, noi cooperăm cu El în lucrarea de salvare de suflete. Deci numai dacă descoperim în viața noastră caracterul Lui noi putem conlucra cu El". (P.D. 310).

„Cînd cei care pretind că servesc pe Dumnezeu urmează exemplul lui Hristos, dovedind în viața lor de toate zilele principiile Legii, cînd fiecare faptă mărturisește că ei iubeșc pe Dumnezeu mai presus de orice, iar pe aproapele lor ca pe ei înșiși, atunci biserica va avea putere să miște lumea întregă". (Idem/310).

Lazăr a fost un misionar la el acasă, în localitatea sa. El n-a fost chemat să străbată drumuri lungi și oșoitoare, peste mări și țări, așa cum a făcut Pavel. Chemarea lui era să lucreze pentru Dumnezeu acolo unde locuia în Betania.

Relatarea Bibliei în legătură cu prietenii din Betania arată fără echivoc că Dumnezeu este interesat de viața fiecăruia dintre noi așa cum sintem, și ne oferă prietenia Sa, prin care schimbă caracterul, viața și destinul.

Dumnezeu este interesat nu numai de cei „curați cu inima" ci dimpotrivă și de cei necinstiți, pătați, murdăriți, tăvăliți în mocirla păcatului. Hristos doarește să mîntuiască pe fiecare păcătos indiferent de gravitatea păcatelor sale. Hristos nu Se descurajează de repetatele noastre înfrîngeri, căderi și alunecări pe calea credinței. El nu abandonează pe cei ce s-au nefericit singuri. El iubește pe păcătoși fără a fi împiedicat de păcatele lor. El caută salvarea lor din indiferent ce cădere — criticanți, mincinoși, intriganți, desfrînați, hoți, ucigași, etc.

Hristos iubește pe oamenii de bine, care n-au făcut rele exterioare, dar care totuși sint departe de Mîntuitorul lor și care nu simt nevoia de Isus — ca să fie mîntuiți. El iubește pe cei ce își închipuiesc că sint bogați și nu duc lipsă de nimic, că sint

desăvirșiți. Aceștia zic fără să-și dea seama: „Doamne îți mulțumesc pentru interesul ce-mi porți, dar nu am nevoie de Tine. Du-Te și ajută pe cei care în mod real simt nevoia de Tine”. Isus iubește pe cei cu îndreptățire de sine așa cum îl iubea pe tânărul bogat: „Isus S-a uitat țintă la el, l-a iubit, și i-a zis: „Îți lipsește un lucru; du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci, și vei avea o comoară în cer. Apoi vino, ia-ți crucea, și urmează-Mă”. (Marcu 10,21).

Isus iubește pe cei credincioși care se îmbolnăvesc, suferă și în final, trec la odihna morții. El a luat măsuri ca să-i trezească la viață în dimineața învierii. El ne iubește și pe noi cei de azi, indiferent din ce categorie facem parte, sau cu care ne asemănăm.

Nu ai cunoscut iubirea lui Hristos în cursul vieții tale? Dumnezeu te iubește și nu vrea să renunțe

la tine. El dorește să te aibă ca proprietatea Sa. El bate și la ușa ta ca la ușa casei din Betania și zice: „Iată, Eu stau la ușa și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Apoc. 3,20.

Vrei să fii un Lazăr stăruitor și constant în devoțiunea ta față de Isus? Nu trebuie să fie mărturia ta o mărturie minunată? Dar cum o dai lumii din jur? Influența pe care o răspindești este ea „un miros de viață spre viață”? Din pricina lui Lazăr mulți credeau în Isus. Din pricina ta oamenii vor crede sau se vor poteni.

Lazăr a fost un om modest, a fost un anonim pentru cei trei evangheliști dar a fost un biruitor. Dumnezeu să-ți ajute!

N. Popescu
Secretarul
Uniunii de Conferințe

Învață-ne să ne rugăm

(urmare din pag. a 5-a)

lul, dă tircoale ca un leu care răcneste, și caută pe cine să înghită”. (1 Petru 5,8).

Există totdeauna primejdia ca cel care se supra încrede, să și alerge spre ispită, din cauza simțămîntului de siguranță. Unii ca aceștia nu-și dau seama de propria lor slăbiciune, și nici nu știu câtă putere are vrăjmașul lor. Faptul că noi toți avem anumite tendințe spre rău, se vede din nevoia noastră de a avea ajutor. Avem nevoie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute să ne fimem în afară de acele situații, în care vom fi fără putere împotriva ispitei. Păcatele înjositoare sînt de fapt plăcute și fascinante și de aceea trebuie să fie evitate și chiar îndepărtate. Rugăciunea ne va feri de a alerga cu îndrăzneală în situații, care ne-ar expune la amăgiri contra cărora nu sîntem în stare a le rezista. Ea ne va feri de a cochetă cu acele ispite care au o chemare specială pentru poftele și pasiunile noastre firești.

O altă ispită periculoasă vine prin atacurile surprinzătoare ale vrăjmașului. Adesea el atacă neașteptat, și fără o avertizare, atunci cînd noi nu ne așteptăm cituși de puțin. Acesta a fost motivul unora din cele mai mari dezastre spirituale la unii dintre cei mai nobili sfinți. David a săvîrșit cel mai teribil păcat al său în împrejurări de felul acesta. Iosif a întîmpinat deodată o ispită asemănătoare, dar a rezistat și a biruit. Dar, fie că ispită își îndreaptă atacurile pe baza ignoranței, a slăbiciunii, a obiceiului, sau în împrejurări asupra cărora noi pare că nu avem control, sau un asalt neașteptat într-un moment de lipsă de veghere avem nevoie să cerem căluzire divină și putere.

Isus a cerut ucenicilor Săi să se roage ca să nu cadă în ispită. El știa bine că ei aveau în curînd să

facă față celei mai mari ispite din viața lor. Ei aveau să fie ispitiți ca în mod laș să-L tăgăduiască și să-L părăsească. Ei au fost îndemnați să se roage ca la venirea ispitei, să nu fie înfrinți și să nu cedeze puterii ei. Această interpretare a însemnătății cererii, este confirmată de aceea care o urmează, „ci izbăvește-ne de cel rău”. Ispita trebuie întîmpinată. Nu totdeauna o putem evita. Ca să scăpăm de ea, avem nevoie de căluzire divină.

„Nu ne duce”, arată o rugăciune neegoistă, care include pe semenii noștri muritori, care, de asemenea au nevoie de conducere cerească pe calea lor spre Împărăția Cerurilor. Ni se spune să facem bine tuturor oamenilor și mai ales celor de aceeași credință cu noi. Noi trebuie să ne rugăm unii pentru alții, și frații noștri trebuie să fie cuprinși în mod deosebit în cererile noastre, pentru că Rugăciunea Domnească este rugăciunea fiilor lui Dumnezeu. Cererea ne amintește că ispită este universală pentru întreaga familie omenească. Nimeni nu poate scăpa de ispită, și numai cei care caută ajutor la Dumnezeu, pot scăpa de ruina adusă prin păcat.

Singurul refugiu din păcat

Pe pămînt nu există fortăreașă, sau alt fel de adăpost în care oamenii să se poată refugia de atacurile lui Satana. „Satana nu se lasă împiedicat de sfințenia locurilor. El a intrat în grădina Edenului, și a stat pe aripa Templului. El nu se descurajează de influența mulțimii sfințe. A ispitiț pe Acan în tabăra lui Israel, pe Iuda între ucenicii Mintuitorului, pe Anania și Safira în mulțimea primilor creștini din Ierusalim. El nu se teme să atace pe cei mai favorizați sfinți: David, om după inima lui Dumnezeu; Petru, primul din-

tre apostoli; pe cei trei ucenici în grădina Ghetsemani; el a ispitiț chiar pe Isus, Domnul Slavei. El nu este mișcat de mila, de nevinovăția și de neputințioșia copilăriei; el nu renunță la speranță chiar cînd peregrinul bătrîn este pe patul său de moarte. El ispitește pretutindeni și totdeauna”. (Lord's prayer, p. 336).

În timp ce nu există loc unde noi să fim scutiți de ispitire, se găsește totuși un loc unde să fim în siguranță contra înfringerii: „Numele Domnului este un turn-tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost”. (Prov. 18,10). „Numele, așa cum este el folosit aici înseamnă caracterul. Cînd Hristos rămîne în noi și noi rămînem în Hristos, noi sîntem îngrădiți într-o fortăreașă de necucerit. Prin noi înșine, nu ne putem salva de puterea marelui ispititor, pentru că el a învins omenirea. Dar și el, la rîndul său, a fost învins de către Fratele nostru mai Mare, și el tremură și fuge dinaintea celui mai slab dintre sfinți care găsește refugiu în acest Nume Atotînvîgător. În timp ce Hristos este cetățuia poporului Său, sufletul care îi este pe deplin predat, devine propria Lui cetățuie în această lume revoltată. Persoana care este astfel posedată de către Conducătorul oștirilor Domnului, este de neînvingins în fața atacurilor prințului răului și a ingerilor săi.

Regulamentul divin, este: „Supuneți-vă dar lui Dumnezeu. Împotriviți-vă diavolului, și el va fugi de la voi”. (Iacob 4,7). Chiar atacurile vrăjmașului cu intenția de a ne aduce înfrîngerea și ruina noastră pot, prin supunerea noastră lui Dumnezeu, să aibă ca rezultat propria lui înfrîngere, și să contribuie spre binele nostru și spre slava lui Dumnezeu. Așa a fost cu încercările lui Satana de a ruina pe Iov. Chiar armele vrăjmașului, folosite să slăbească pe acest sfinț al lui Dumnezeu, au fost folosite de către Domnul în a descoperi lui Iov slăbiciunile lui necunoscute, așa că el a devenit tare, acolo unde era slab. Pavel a avut aceeași ex-

(continuare în cop. a IV-a)

epistola către evrei

„Astfel, dar, fraților, fiindcă prin singele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfânt, pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinlăuntru, adică trupul Său: și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credințos este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei: căci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie”. (Evr. 10, 19—25).

Apostolul Pavel a prezentat pe Hristos ca împlinind toate cerințele lui Dumnezeu. El a luat locul omului și de pe această poziție a răscumpărat pe Adam din cădere, să arătând — în același timp — ce poate face omul atunci când este legat de Dumnezeu. Fiind Dumnezeu-om, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, Hristos a devenit Garantul și Mijlocitorul omului și prin prevederile noului legământ a readus pe om la starea sa inițială. Dorința lui Hristos este aceea de a ne prezenta desăvârșiți înaintea tronului lui Dumnezeu: El dorește ca noi să-L urmăm în locurile cele sfinte din ceruri; pe „calea cea nouă și vie”, pe care El a pus-o deoparte ca să umblăm pe ea. Prin „perdeaua dinlăuntru”, adică prin trupul Său, pe această cale noi trebuie să intrăm în lăcașul veșniciei. După cum hainele marelui preot erau stropite cu sînge, după cum acesta trebuia să-și spele trupul cu apă curată înainte de a îndrăzni să intre în prezența lui Dumnezeu; tot astfel și noi trebuie să avem inimile noastre stropite și trupurile noastre curate. Noi trebuie să fim curăți — spiritual și corporal — ca să putem vedea pe Dumnezeu.

Versetul 19. Aici începe o nouă secțiune a expunerii marelui Pavel. El concluzionează în câteva cuvinte cele stabilite pînă acum, și anume, că prin Isus Hristos noi avem intrare directă la Dumnezeu și concomitent cu aceasta scoate câteva lecții practice pentru creștinii dintre evrei. Aceste lecții practice vor fi prezentate de apostol pînă la încheierea acestei epistole.

Este interesant faptul că apostolul Pavel folosește din nou expresia „fraților”, pe care a mai amintit-o în cap. 3,1,12, expresie ce se va încetățeni ulterior în biserică. De fapt, ea a fost folosită de cei „străpunși în inimă” în Ziua Cincizecimii, după simpla dar puternică vorbire a lui Petru, cînd aceștia au spus: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2,37).

„Intrare slobodă în Locul prea sfânt”. Alte traduceri, cum este și cea engleză, redau acest pasaj ast-

fel: „Avînd îndrăzneală (gr. purhésin) de a intra...” Este pentru a treia oară cînd această expresie apare în Epistola către Evrei. O găsim în capitolul 3,16, unde expresia este redată „încedere nezuguduită” și în cap. 4,16 „cu deplină încredere”. În sanctuarul pămîntesc marele preot nu intra niciodată cu îndrăzneală, ci în temere de Dumnezeu și cu frică. Ca niște fiii ai lui Dumnezeu, noi trebuie să avem curaj, îndrăzneală ca să ne apropiem de El. De fapt, noi sîntem socotiți ca fiind membri ai familiei cerești, numai „dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezuguduită și nădăjdea cu care ne lăudăm” (Evr. 3,6).

„Locul prea sfînt” (ta hagia). Așa cum am mai avut ocazia să analizăm această problemă, originalul ne vorbește aici de locurile sfinte, în textul original expresia fiind pusă la plural.

Domnul Isus Hristos a deschis această cale și a consacrat-o, a pus-o deoparte pentru noi, ca noi să putem umbla pe ea. Acest lucru cuprinde întreg Sanctuarul și nu numai o parte din el. Și aceasta în singele Său, în virtutea jertfei Sale, a cărei forță motrice a fost, este și va rămîne iubirea Celui veșnic (Ioan 3,16).

Versetul 20. „Pe calea cea... nouă și vie”. Nou, în sensul că n-a mai existat pînă la acea dată, căci Vechiul Legământ nu prevedea o astfel de cale ca aceasta deschisă sub auspiciile Noului Legământ. Este nou și în sensul că el este totdeauna proaspăt, totdeauna eficient, nu se învechește cu trecerea timpului, ci are o valoare continuă.

Isus Hristos „trăiește pururea ca să mijlocească pentru” (Evr. 7,25) noi. Această nouă cale se concentrează într-o singură Persoană, Isus Hristos, care este pururi Viu. El este „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14,6). Toate acestea însă sînt într-un izbitor contrast cu jertfele sacrificate — moarte — ce se aduceau în Vechiul Legământ.

La drept vorbind, atunci cînd ne gîndim la sanctuarul de pe pămînt, nu există decît un singur drum, o singură cale de a intra fie în

Sfînta, fie în Sfînta Sfintelor de aici de pe pămînt, și acest drum era acela care trecea prin perdeaua care se afla în fața celor două despărțituri. Nu există o altă cale.

Atunci cînd Isus Hristos ne-a deschis o cale nouă, aceasta trebuie să aibă o aplicație spirituală. O interpretare poate fi găsită atunci cînd căutăm să înțelegem însemnătatea „ințării” care făcea posibil ca preoții să poată fi în prezența lui Dumnezeu. Ce dădea oare preotului dreptul să intre? Singele! Fără acest „mijloc” nimeni nu poate intra. Marele preot putea intra în Sfînta Sfintelor odată pe an, dar nu fără... „singe” (Evr. 9,7). Ori de cîte ori intra în sanctuar, el făcea totdeauna lucrul acesta „cu un singe, care nu este al lui” (Evr. 9, 25). Aceasta era condiția admiterii.

Singele, în virtutea căruia preoții puteau intra în sanctuar, era singele animalelor sacrificate, singe care nu avea valoare de ispășire ci numai o valoare de simbol. Și cu toate acestea, prin credința în Dumnezeu, preoții erau admiși ca să intre în sanctuar, deși rămînerea lor înăuntru era foarte scurtă, iar intrarea era oprită pentru întreg anul marelui preot, ca să nu mai intre în Sfînta Sfintelor. Singele animalelor jertfite deschidea calea, dar în același timp demonstra și insuficiența lor; căci usa nu rămînea mereu deschisă. Tot ceea ce obține poporul Israel prin acest serviciu ceremonial nu era decît o scurtă întîlnire, un scurt interviu cu Dumnezeirea, apoi drumul era din nou barat. Pentru ei, cu siguranță că era clar faptul că drumul, calea nu era încă deschisă.

Calea lui Hristos era o cale nouă. El a fost admis în prezența Tatălui, nu numai pentru un moment trecător. Hristos a intrat înăuntru și a rămas acolo. Singele pe care El l-a dus acolo, dincolo de perdea, nu era singele unor animale sacrificate, ci era singele unei persoane vii care avea puterea vieții veșnice. Calea cea nouă era o cale vie. În virtutea puterii unei vieți consacrate, El a intrat în Sanctuarul cereș, prezentîndu-Se ca o jertfă vie, sfîntă și primită de Dumnezeu.

Aceasta era în adevăr o nouă cale de a obține intrarea în sala tronului lui Dumnezeu. Comparînd pe marele preot, care se apropia tremurînd, aducînd cu sine singele animalelor sacrificate, cu prețul vieții, care prezintă propriul Său singe — viața Sa — ca o realitate vie înaintea lui Dumnezeu;

El, care prin moartea Sa a nimicit pe acela care are puterea morții; care a cîștigat biruință deplină asupra tuturor ispitelor și a păcatului; și acum prezintă trupul Său ca jertfă, trupul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru El, ca un locaș potrivit pentru Dumnezeu.

Această intrare pe care Hristos a obținut-o pentru noi a fost „prin perdeaua dinlăuntru (gr. Katapetasma) adică trupul Său”. În general, comentatorii mai vechi sînt de acord că perdeaua reprezintă aici mijlocul de intrare, adică ușa prin care se poate ajunge în fața prezenței divine. Cu toate acestea, „perdeaua” (gr. katapetasma) se pare că este folosită aici ca un mijloc de acoperire, de ascundere a prezenței divine. Această interpretare a expresiei poate să fie mult mai în armonie cu simbolul perdelei (cap. 6,19), cum și cu semnificația ruperii catapetesmei (perdelei) de la templu în momentul crucificării și morții lui Isus Hristos (Mat. 27,51). Sfișierea acestei perdele nu însemna numai încetarea sistemului jertfelor, ci și faptul că prin evenimentele ce aveau loc pe Golgota se „pregătea o cale nouă și vie” (H.L.L.755 — ed. 1981).

Prin jertfa lui Hristos, în aducerea Sa ca jertfă „pentru ca oricine crede în El să nu piară”, astfel a lucrat El neprihănirea prin care a obținut intrare la Tatăl. Dumnezeu l-a dat corpul, trupul Său, iar acum El prezintă acest trup spre a fi cercetat. „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mină omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evr. 9,24 — vezi și comentariul la acest text în revista noastră nr. 3-4/1979). „Trupul Său” — Expresia înfățișează aici natura umană a lui Isus (cap. 5,7). Termenul cuprinde tot ceea ce a fost implicat în prima venire a lui Hristos pe pămînt, inclusiv moartea Sa ispășitoare.

O problemă care ar putea fi ridicată este aceea dacă „trupul” Său este în opoziție cu „perdeaua” sau cu „calea” despre care am vorbit mai sus. Din punct de vedere gramatical, în limba greacă ambele conexiuni sînt posibile, a doua fiind mai plauzibilă, mai naturală, deși interpretarea pasajului este mai simplă în legătură cu prima, adică cu perdeaua. Sînt comentatorii care susțin o variantă, alții cealaltă variantă. Dacă „trupul” Său stă în opoziție cu „calea”, atunci intruparea, viața și moartea lui Hristos sînt reprezentate ca fiind calea ce trece prin perdeaua și se ajunge în prezența lui Dumnezeu. Atunci, vers. 20 nu este decît o simplă amplificare a vers. 19, unde „singele lui Isus” este înfățișat ca fiind mijlocul prin care avem intrare în „Locul prea sfînt”.

Dacă „trupul” Său stă însă în opoziție cu „perdeaua”, atunci în-

seamnă că trecerea lui Hristos prin experiența intrupării a făcut posibilă intrarea noastră în „Locul prea sfînt” (v. 19). Textul acesta nu prezintă nici o problemă de interpretare, dacă aceasta nu este dusă prea departe. Bine ar fi să nu mergem pe calea speculației în aceste probleme, căci nu vom ajunge la descoperirea adevărului.

Dumnezeu n-a voit niciodată singele animalelor. El cerea ASCULTARE. El a dorit și dorește ca oamenii să facă voia Sa și nu să aducă jertfe pentru păcatele lor, pe care continuu le săvîrșesc. Domnul Isus a răspuns chemării Tatălui Său și a venit pe acest pămînt spunînd: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul

cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule”. (Evr. 10,4-7). Iar cînd lucrarea Sa s-a terminat, El S-a prezentat în persoană înaintea Tatălui pentru acceptare; trupul pe care Dumnezeu Tatăl l-a dat; și trupul în care El a cîștigat biruința împotriva ispitei și a cîștigat o biruință deplină; trupul în care El a suferit și a murit; trupul care însă n-a putut fi ținut captiv în mormînt; trupul cu care El a ieșit biruitor asupra morții și a mormîntului; trupul acesta curățit și purificat de orice întinăciune; templul trupului pe care El l-a ridicat în trei zile; trupul în care s-a împlinit tot ceea ce serviciile de la cortul întîlnirii și apoi de la templu au simbolizat mai bine de o mie de ani; trupul acesta curățit, sfințit, consacrat, în care s-a realizat — în sfîrșit, idealul lui Dumnezeu pentru om; acest trup l-a prezentat Hristos înaintea Tatălui și Tatăl l-a acceptat, și prin el, Hristos a căpătat intrare. Tatăl este astfel îndreptățit. Legea este onorată, dreptatea și mila se sărută; iar cerul răsună de laude. Hristos a căpătat intrare la Dumnezeu Tatăl pe o cale nouă și vie; El a ajuns să aibă intrare la Tatăl prin... trupul Său.

Această „cale nouă și vie” este calea ascultării, în contrast cu calea jertfelor și darurilor. Hristos

a pus capăt acestora, ele au încetat a mai fi necesare pentru faptul că simbolul ce-l prefigurau s-a realizat, și Hristos a ridicat la rangul de lege voia lui Dumnezeu. „Iată-mă că vin”, spune El, „să fac voia Ta, Dumnezeule” (vers. 9). Și El a adus la îndeplinire voia lui Dumnezeu și a făcut acest lucru așa de desăvîrșit, încît viața Sa a restabilit intrarea liberă înaintea Tatălui. De acum nu mai era nevoie de singele animalelor. Viața, viața desăvîrșită a lui Hristos, a luat locul vechiului sistem ceremonial.

Această cale nouă este o cale vie, calea vieții, calea unei perfecte ascultări. Hristos a consacrat această cale pentru ca noi s-o putem folosi, și noi trebuie să pășim pe ea împreună cu El, în puterea acelei vieți, în singele Său și în virtutea lui, amintindu-ne întotdeauna că singele este viață și că înfrînd în virtutea singelui Său, este egal cu intrarea în virtutea vieții Sale. El a intrat — prin trupul Său, trup ce l-a fost dat și în care El a realizat pentru noi mintuirea și în care S-a prezentat sfînt și fără pată înaintea Tatălui. Noi intrăm în virtutea singelui Său. El ne-a arătat calea; El a umblat pe această cale și a consacrat-o, a pus-o deoparte pentru noi, ca noi să umblăm pe ea. A consacrat-o, adică, așa cum am mai spus, a pus-o deoparte o nouă cale pentru noi. Noi nu trebuie să venim înaintea lui Dumnezeu cu dovada păcatelor în minile noastre — trupul animalelor aduse jertfă. Noi trebuie să venim în virtutea vieții, a singelui lui Hristos și venind astfel, putem veni cu îndrăzneală, sau mai corect, putem avea îndrăzneala de a veni înaintea lui. Să repetăm acest lucru: această cale nouă și vie este calea ascultării, în contrast cu calea sacrificiilor și a jertfelor. Este calea unui nou legămînt, în care Legea este scrisă în inimă.

Este vrednic de reținut faptul că acesta este unul dintre multele pasaje în care autorul Epistolei către Evrei acordă o atenție deosebită faptului că prin Isus Hristos omul are intrare directă la Dumnezeu. De fapt, acesta se pare că este mesajul întregii Epistole către Evrei. Datorită sacrificiului lui Hristos pentru mintuirea noastră, nu mai există nici o perdea despărțitoare între noi și Dumnezeu. Nădejdea noastră intră astfel „dincolo de perdeaua dinlăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător” cap. 6,19-20). „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mină omenească, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (cap. 9,24). Autorul Epistolei către Evrei caută să stabilească superioritatea serviciilor Domnului Hristos din Sanctuarul cereș față de slujbele aduse la templu de către preoții vechiului așezămînt, prezentînd una dintre cele mai strălucite dovezi ale acestei realități.

faptul că nu mai există nici o barieră, nici o perdea despărțitoare între noi și Dumnezeu.

Versetetele 21-22. „Să ne apropiem”. Este în mod strict un termen preofese, pentru că astfel erau preoții „apropiați” de Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu este considerat un neam de preoți, și având în vedere ceea ce a făcut Dumnezeu pentru ei în deschiderea unei căi noi și vii, ei sînt astfel încurajați să se apropie.

Nu este suficient numai a crede în Hristos și în slujba Sa preofescă din Sanctuarul ceresc. Credinciosul sincer va face uz de toate mijloacele pe care Cerul le-a pus cu atîta dărnicie la îndemnă și prin care se poate „căpăta îndurare și... har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (cap. 4,16). De fapt, a te apropia înseamnă o comuniune, o părtășie intimă.

„Cu o inimă curată”, „cu credință deplină”, cu „inimile stropite”, „cu trupul spălat”. Acestea sînt patru caracteristici ale celor care sînt încurajați să se apropie.

„Cu o inimă curată”. Aceasta este prima din cele patru caracteristici de care vorbeam mai sus și pe care trebuie să le posede cei care vor să beneficieze de harul mîntuirii al Domnului Hristos, marile noastre Mare Preot. O inimă sinceră, cinstită, lipsită de ipocrizie, de orice fel de înșelăciune. Isaia vorbește despre „o, inimă curată sau desăvîrșită” (Is. 38,3), după alte traduceri, o inimă din care nu lipsește nici un lucru bun, cum ar fi: credințioșia, sinceritatea, o înțimă unică, iată ce trebuie să caracterizeze o astfel de inimă.

„Cu credință deplină”. Îndoiala, necredința nu au ce căuta în experiența creștină. El trebuie să fie încrezător în ceea ce crede, să fie plin de încredințare și ferm. Cel care vrea să placă lui Dumnezeu „trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evr. 11,6).

Cei care „se apropie” trebuie să facă lucrul acesta cu o credință neîmpărțită și neșovăielnică în puterea lui Hristos de a curăți sufletul de păcat și a da puterea necesară de a trăi mai presus de păcat. Îndoiala și necredința jefuiesc pe cel ce le nutrește de capacitatea de a se apropia de meritele harului salvator. Importanța credinței în experiența unui creștinism viu constituie tema capitolelor 10,38 la 11,40.

„Cu inimile stropite”. La Sinai, cu singele legămîntului au fost stropite: cartea și norodul (Evr. 9, 19). La sfințirea Cortului Întîlnirii, preoții au fost stropiți cu sînge. Acest lucru era un simbol al consacării lor, al punerii lor deoparte, pentru o lucrare deosebită. Tot astfel, poporul lui Dumnezeu trebuie să aibă inimile stropite, lăuntru nostru, ființa noastră fiind astfel consacrată lui Dumnezeu și slujirii Sale.

„Cuget rău”. Aici este echivalentul expresiei „omul cel vechi” (Rom. 6,6; Efes. 4,22; Col. 3,9). O inimă nouă a înlocuit pe cea veche, iar dorințele firii, care pînă acum erau forța motrice a vieții firești au fost abandonate, eradicate din viață. Gîndul și dragostea lui Hristos au acum controlul (2 Cor. 5,14; Filip. 2,5).

„Cu trupul spălat”. La sfințirea sanctuarului, preoții au fost spălați de Moise (Lev. 8,6). De asemenea, înainte ca ei să înceapă slujba lor zilnică și ori de cîte ori intrau în sanctuar trebuiau să se spele. În Ziua ispășirii, marele preot se spăla de mai multe ori.

Spălarea aceasta este dovada exterioară care dă mărturie despre transformarea lăuntrică ce a avut loc. Serviciul hotezului spune tuturor oamenilor despre intenția și hotărîrea candidatului de a fi părăș privilegiiilor și de a accepta răspunderile ce decurg din convertirărea sa.

Versetul 23. „Să ținem fără șovăire”. Este unul dintre multele sfaturi care sînt date în această epistolă. Este o încurajare, o invitare la rămînerea cu tărie și credințioșie la „mărturisirea nădejdiei noastre”. De observat că versetul 22 vorbește despre „credință”, versetul 23 despre „nădejde”, iar versetul 24 despre „dragoste”.

Din nou și din nou Hristos și scriitorii Vechiului Testament subliniază importanța păstrării cu tărie a mărturisirii nădejdiei noastre (Mat. 10,22; 24,13; Col. 1,23). Există primejdia ca aceia care au intrat într-o nouă viață cu Hristos să „obosească în facerea binelui” (Gal 16,9) și astfel să nu se mai țină strîns de adevărurile cele veșnice ale Cuvîntului lui Dumnezeu (Evr. 3,6).

În Evrei 3,6 sfinților li se spune că ei trebuie „să păstreze pînă la sfîrșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm”. În capitolul 6 cu versetul 11, apostolul spune: „Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași rivnă, ca să păstreze pînă la sfîrșit o deplină nădejde”. În versetele 18 și 19 ale aceluiași capitol se spune că noi trebuie „să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului: o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinlăuntru a Templului”. În capitolul 7, versetul 19, se face declarația că „Legea n-a făcut nimic desăvîrșit”, ci „...pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu”.

Dacă luăm în considerație faptul că atunci cînd au fost scrise aceste gînduri armatele romane erau acolo ca trupe de ocupație, ne dăm mai bine seama, înțelegem mai bine nevoia nădejdiei și a curajului. Apostolul nu făgăduia prosperitate aici pe pămînt. Mai degrabă el dorea ca toți să aibă nădejdea aceea care este ca o an-

coră a sufletului. În adevăr, unul dintre principalele scopuri ale Epistolei către Evrei este acela de a însufla, a da credincioșilor nădejde. Scriitorul știa că în zilele ce aveau să vină, ei aveau nevoie de o ancoră puternică pentru sufletele lor. El dorea să le arate cum pot obține această nădejde.

Sfinții trebuie să-și trăiască viața credinței și slujirii lor fără temeri, fără să tremure. Înaintea lor stăteau încercări și erau ispiții să se clatine. Ei și toți trebuie să știe că Cel care a promis este credincios și drept ca să împlinească cele ce a făgăduit. El nu va da greș în a face acest lucru, deși adesea noi vom fi crîncen încercați.

„Căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința”, adică, Dumnezeu este credincios în a-și ține făgăduința, făgăduința eliberării din robia egipteană și a intrării în Țara făgăduinței adică a eliberării din păcat și a intrării în binecuvîntarea mîntuirii în Hristos Isus. Deoarece Hristos este credincios și nu ezită niciodată în îndeplinirea făgăduințelor Sale, tot astfel și noi ar trebui să fim credincioși și să nu ezităm în acceptarea lor.

Autorul Epistolei către Evrei se gîndește fără îndoială înapoi la făgăduința făcută lui Abraam și urmașilor lui cu privire la țara Canaanului (Gen. 15, 18; Evrei 4, 1), dar fără îndoială că făgăduința mîntuirii prin Isus Hristos era în mod deosebit în mintea sa (Ioan 3, 16; Mat. 1, 21).

Versetul 24. „Să veghem unii asupra altora” — Prea puțini creștini dau ascultare acestui sfat. Fiind preocupați de propria lor activitate, de interesele și problemele lor, ei neglijează să mai fie atenți la nevoile și bunul mers al altora.

În părtășia creștină nu trebuie să existe luptă pentru înțietate. Interesele unuia sînt legate de binele și prosperitatea tuturor. Într-o încercare nautică, fiecare persoană din echipajul unei bărci trebuie să folosească vîsla sau vîslele cu cea mai mare pricepere; dar victoria este posibilă numai atunci cînd toți membrii echipajului vîslesc odată, vîslesc împreună: „Purtați-vă sarcinile unii altora și veți împlini astfel legea lui Hristos” (Gal. 6, 2), sfătuiește Pavel pe credincioșii galateni. În Romani 12, 10 el spune de asemenea: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea înțietate altuia”. **Adevărata curtoazie creștină este unul dintre darurile creștine care din nefericire este prea adesea neglijat. Principiul curtoaziei este recunoscut de lume și practicat de către persoanele cultivate. În adevărata curtoazie creștină care pornește dinăuntru ființei noastre, creștinii ar trebui să fie primii.**

Cu toate acestea, curtoazia nu este tot ceea ce apostolul dorea să spună atunci cînd sfătua: „Să veghem unii asupra altora”. El avea în vedere, de asemenea, un interes profund cu privire la su-

fletul care se luptă cu problemele vieții și mintuirii sale; un interes dezinteresat dar categoric și gata să dea ajutor în dificultățile financiare ale celor săraci; o atitudine plină de interes față de problemele spirituale ale celor tineri în credință; o atitudine plină de simpatie și solicitudine față de copiii și tinerii turmei, față de cei în vîrstă, de cei bolnavi, de cei handicapați, de cei rămași singuri, de noii veniți. Toți aceștia sînt cuprinși în sfatul ce ne-a fost dat.

„Să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune”. Nu este suficient să veghem unii asupra altora; ci noi trebuie să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune și astfel să-i provocăm să ne urmeze exemplul, să ni se alăture în săvîrșirea faptelor bune. Acest lucru va face pe fiecare membru al comunității să lucreze pentru binele fratelui său, și atunci egoismul și lupta pentru onoare și glorie personală vor înceta. O astfel de comunitate, o astfel de biserică va fi în adevăr o minune.

„Fapte bune” sau mai degrabă fapte nobile. În limba greacă există două expresii pentru „bune”. Una din expresii mai are și înțelesul de frumos, nobil. Aceasta este expresia folosită aici. Faptele la care sintem chemați să ne îndemnăm unii pe alții nu sînt numai bune în sine, ci ele au în ele și o frumusețe morală. (Exemple ale acestei expresii care arată frumusețe și bunătate putem găsi în Mat. 5, 16; 26, 10; Marcu 14, 6; 4, 8.20; 1 Petru 2, 12. Pentru cealaltă expresie care înseamnă „bun”, dar care nu este în mod necesar legată de frumusețe să citim în Rom. 2, 4; 13, 3; 2 Cor. 9, 8; Efes. 2, 10; Col. 1, 10; 2 Tes. 2, 17; 1 Tim. 2, 10; 5, 10; 2 Tim. 2, 21; 3, 17; Tit. 1, 16; 3, 1; Evr. 13, 21).

Versetul 25. „Să nu părăsim adunarea noastră”. Deși sfatul acesta are o aplicare generală, are totuși o însemnătate deosebită pentru creștinii din vremea în care a fost el scris. În multe locuri, creștinii se puteau aduna cu greu pentru a se închina împreună. Persecuțiile atît din partea păgînilor cît și din partea iudeilor erau foarte obișnuite. În unele locuri adunările creștinilor pentru închinare erau interzise prin edicte împărătești și chiar în Ierusalim erau multe piedici în fața unor astfel de întâlniri. Războaie și vești de războaie au făcut să se instaleze un simțămînt de teamă și neliniște în inimile creștinilor. În anul 66 d. Hr., Cestius a început asediul Ierusalimului, și cînd a fost scrisă Epistola către Ebrei, norul războiului amenința să izbucnească. Era un timp de neliniște și nedumerire generală, iar întâlnirea laolaltă era o problemă destul de grea. Dar tocmai într-un timp ca acesta ei aveau nevoie de o mutuală încurajare. Ei aveau nevoie să fie întărită credința, iar curajul să le fie reinviat. Comparativ vorbind nu era acela timpul cînd să se uite privilegiul de

a se aduna laolaltă. Unii lipseau de la aceste întâlniri, făcînd aceasta cu prețul unor pierderi irecuperabile și apostolul îi muștră spre a nu se mai întimpla niciodată acest lucru. Această muștrare este valabilă și pentru biserica de astăzi. Nu ne putem permite să nu fim prezenți la adunările noastre de rugăciune și adorare la adresa lui Dumnezeu.

„Ci să ne îndemnăm unii pe alții”. Aceasta înseamnă mai mult decît a predica. Sfatul se aplică în mod deosebit relațiilor personale dintre membrii comunității, încurajîndu-se reciproc, schimbînd experiențe, rugîndu-se unul cu altul și unul pentru altul.

„Cu cît vedeți că ziua se apropie”. Trecuseră de acum treizeci și ceva de ani de la înălțarea la cer a Domnului Isus Hristos. El le-a amintit despre distrugerea Ierusalimului și a templului, care — spunea El — avea să se întimplă în generația lor. Acum ei vedeau apropiindu-se aceste evenimente.

Nu putea fi nici o îndoială că profeția era aproape să fie împlinită. Acesta nu era un timp în care să fii izolat, să stai deoparte, ci din contră, era un timp cînd ei trebuiau să fie apropiați, să fie cu toții laolaltă.

Distrugerea Ierusalimului era un simbol al nimicirii ce avea să aibă loc la încheierea istoriei Planului de Mîntuire. Faptul acesta este evident în Matei 24. Ucenicii au întrebat pe Isus Hristos: „Cînd se vor întimpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfîrșitului veacului acestuia?” (Mat. 24, 3). În răspunsul Său, Hristos Se referă la distrugerea Ierusalimului și la sfîrșitul istoriei lumii. Sintem deci îndreptați a aplica declarația: „Cu atît mai mult, cu cît vedeți că ziua se apropie”. Nu numai la timpul și împrejurarea aceea, ci și la acest timp cînd vedem cum se apropie ziua cea mare a lui Dumnezeu.

EXEGET

Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări ♦ Realizări

Radiator de ulei

La întreprinderea de utilaj tehnologic din Bistrița, a început producția de serie a radiatoarelor de ulei, destinate echipării autoturismelor „Olcit”. Acest nou tip de radiator, care se remarcă prin gabarit redus și caracteristicile tehnice superioare este construit din aliaj de aluminiu brazat, întreaga concepție aparținînd specialiștilor întreprinderii bistrițene.

Tramvaiul V 2 A — 2 S

Proiectanții și constructorii de la întreprinderea de Transporturi Eucurești au conceput un vagon cu două elemente articulate pentru mers în două sensuri V 2 A — 2 S, realizat ca o necesitate obiectivă, determinată de condițiile speciale de trafic din zonă. Va circula pe primul tronson care va lega cartierul Crîngăși cu Piața Școlii, peste podul Grant, prin str. Turda.

Cetate dacică

Cercetările arheologice din zona Răcoșul de Jos, județul Covasna, au scos la iveală o cetate dacică și o fortificație mai veche din epoca fierului. Ambele descoperiri aduc noi și importante dovezi despre așezările străvechi, despre viața și preocupările oamenilor de pe aceste meleaguri.

Turbine eoliene

În cadrul laboratorului nostru utilizarea energiei eoliene din Brașov, au fost aduse primele cinci turbine de 1 kW fabricate la întreprinderea mecanică din Făgăraș. După efectuarea probelor și omologarea acestor turbine destinate gospodăriilor populației, se va trece la producerea în serie și vânzarea lor.

Numărător electronic universal

Cea mai recentă realizare a colectivului fabricii de prototipuri și proiectare tehnologică din Ploiești este numărătorul electronic universal. Dispozitivul este destinat echipării benzilor tehnologice de la întreprinderile care realizează produse de mare serie și execută automat numărătorul pieselor care trec pe banda de montaj.

Instalație de tele-senalizare

Inginerul Dan Duru și tehnicianul Constantin Șofa de la I.R.E. Suceava, sînt autorii unei instalații de tele-senalizare ciclică binomială. Ea este mai ieftină, mai sigură în exploatare, parametrii de funcționare fiind mult superioari celor ai instalațiilor clasice utilizate pînă acum. Brevetată ca invenție, instalația va fi introdusă la coordonatorul de manevre județean.

Redacția

(din presa zilei)

Sistemul de irigație
„Mihai Viteazul”
Călărași, județul Ialomița

Introducere

Un mod de a minimaliza confuzia teologică, este acela de a concludiona că toată gândirea teologică începe și se termină cu cele ce a spus sau a făcut Domnul Hristos. A te ocupa pe un subiect, cum ar fi — de exemplu — acela al zecimii, al neprihănitului prin credință, sau al desăvîrșirii, ca și cînd ar avea limitele lor proprii individuale de existență, aceasta însemna să faci apologia irealului și al sterilității teologice.

În orice problemă și preocupare teologică trebuie să ne întrebăm mai întii: „Ce are a face, ce are comun acest subiect cu Domnul Hristos și cu mîntuirea mea? Și totdeauna trebuie să observăm și să respectăm această ordine! Domnul Isus este în primul rînd interesat în a face ca gîndirea și inima lui Dumnezeu să fie clare înțelegerii celui credincios. Ținta Sa supremă fiind aceea de a convinge orice inimă neascultătoare și răzvrătită că cea mai fericită, sigură și sănătoasă cale de a trăi viața de credință, este calea lui Dumnezeu. Orice subiect teologic care merită luat în considerație, ar trebui să cuprindă unele aspecte pe care Domnul Hristos încearcă să le clarifice, astfel încît credinciosul să poată înțelege repede și pe deplin problema enormității păcatului și măreția soluției divine în rezolvarea problemei păcatului.

De-a lungul vremurilor, marile teme biblice au ajuns să fie rupte, izolate de Domnul Hristos. Motivul principal al acestei irealități este acela că gînditorii creștini au ajuns ei înșiși confuzi în legătură cu persoana și activitatea Domnului Isus. Înțelegînd greșit cine este Domnul Hristos, de unde a venit, misiunea Sa pe pămînt, cum și felul în care au fost înfățișate toate acestea, cum au fost ele prezentate oamenilor de la înălțarea Sa la cer, se pare că în mod automat au sucit și au înfățișat greșit toate celelalte subiecte și probleme biblice. Nici un subiect biblic nu poate fi în mod sigur dezvoltat, numai consultînd o concordantă biblică, arătînd ocaziile sau locurile unde subiectul în cauză este menționat, și trăgînd o concluzie, dacă subiectul respectiv este legat de adevăr așa cum este el în Hristos și de marea luptă dintre Dumnezeu și Satana.

Subiectul maturității creștine, sau al desăvîrșirii a suferit foarte mult, ca de fapt și alte concepte biblice, din cauza unei duble înțelegeri greșite: oamenii au înțeles greșit ațit natura, cît și lucrarea Domnului Isus, cum și inter-relațiile dintre perfecțiunea caracterului, cu ultima Sa țintă și anume, de a face, odată pentru totdeauna, o expunere largă a uriciunii păcatului.

Pentru a evita astfel de greșite înțelegeri, experiența perfecțiunii, sau a maturității creștine, așa cum

este ea prezentată în această lucrare, este considerată ca fiind ținta logică și necesară a tuturor aceluia care se întorc de la răzvrătirea lor, la ascultare și la starea de fii și fice ale Tatălui lor ceresc. Erorile sau ereziile au intrat în biserică atunci cînd, pe de o parte, păcătoșenia și neajutorarea omului tindea să întunece ceea ce Bunul Dumnezeu a făgăduit a face pentru păcătoșii care se pocăiesc, prin prezența aducătoare de putere a Duhului Sfînt; și pe de altă parte, atunci cînd Domnul Isus nu este înțeles ca Exemplu și Înlocuitor al omului, care a demonstrat, luînd asupra-și toate scăderile trupului omenesc — că Legea iubirii lui Dumnezeu poate fi păzită — și că deci, omul poate fi acum și aici în adevăr, un biruitor.

Omul credinței:

ÎNFĂȚIȘAREA HARULUI LUI DUMNEZEU

În dezvoltarea acestor gînduri, vom trece în revistă motivele întîzierii revenirii Domnului nostru Isus Hristos, vom studia caracteristicile poporului sau Bisericii Sale pe care El așteaptă s-o vadă în ultima generație, vom examina istoria minunată a modului în care Domnul Isus a dovedit în viața Sa pămîntească, cum că credința, poate face desăvîrșit pe orice om, și să explicăm cum demonstrarea credinței, dată pe față ațit de Domnul Hristos, cît și de ultima generație, apără, îndreptățește odată pentru totdeauna conducerea divină.

În tot acest studiu se arată cum putem să ne încredem în Dumnezeu. Tot ceea ce El a spus despre viață și moarte se va demonstra ca fiind adevăr: El va avea mărturia vii pentru faptul că iubirea este răspunsul oricărei reale realizări și pentru orice legături interpersonale. El va avea — de asemenea — mărturia vii, cel puțin pentru un timp, cu privire la principiul care stabilește că satisfacerea plăcerilor personale însemnează autodistrugere.

Desăvîrșirea, în sensul în care este folosită în studiul de față, se referă la exemplul dinamic de viață spirituală al unei persoane, care reflectă în viața sa, viața Domnului Isus. O astfel de persoană este un exemplu demn de încredere al iubirii adevărate a lui Dumnezeu față de om. El nu va mai fi un răzvrătit, nu se va mai supune dorințelor păcătoase. Aceiași fel de viață este descris de către Sfînta Scriptură în astfel de termeni ca: „maturitate”, ca „statura plinătății lui Hristos”, și ca „neprihănire”.

Desăvîrșirea, în sensul în care folosim noi acest termen, nu se referă la o stare în care o persoană se află în situația de a nu mai putea fi ispîtită, și deci în afara posibilității de păcătuire, mal mult decît a fost Domnul Hristos, exemplul omului în ceea ce privește perfecțiunea, imun față de ispîtită și în fața satisfacerii plăcerilor proprii.

Nici nu considerăm că perfecțiunea așezată înaintea creștinului sugerează o stare de perfecțiune fizică și intelectuală, în care nu există nici o boală și cînd nu se va săvîrși nici o greșeală așa cum se poate realiza în matematică.

Expresia perfecțiune este folosită aici în același context ca în următoarea declarație: „De la toți El cere desăvîrșire morală. Să nu lășăm ca măsura dreptății să se lase tot mai jos, în scopul de a ne supune pornirilor noastre moștenite sau dobîndite, care tind spre nedreptate. Noi trebuie să recunoaștem că nedesăvîrșirea caracterului este un păcat... Inteligențele cerești ajută de aproape pe orice om, care, cu credință hotărîită, caută desăvîrșirea caracterului, care duce la desăvîrșire în purtări și fapte” (P.D. 300/302, Ed. 1980).

Urgența cuprinsă în această expresie se poate vedea din pasaje ca acestea:

„Cînd caracterul Său va fi în întregime reprodus în poporul Său, atunci Domnul va reveni să-l ia la Sine, ca aparținîndu-I Lui de drept” (P.D. 62/Ed. 1980).

„Însăși chipul lui Dumnezeu trebuie reprodus în om. A onora pe Dumnezeu, a onora pe Domnul Hristos, acestea sînt cuprinse în desăvîrșirea caracterului poporului Său” (D.A. 671).

În deosebirile teologice reale, importante și practice, perfecțiunea, așa cum este ea înțeleasă în citatele de mai sus, se află în contrast cu conceptul perfecționismului. Expresia ultimă — perfecționismul — subliniază un punct absolut, de la care nu mai poate exista — mai departe — dezvoltare, expresie izvorîtă la origine din filozofia greacă și nu din doctrina Bibliei. Desăvîrșirea, în sensul biblic, este în mod simplu — asemănarea cu Domnul Hristos, combinînd o comuni-

une cu Dumnezeu, așa cum a avut-o Domnul Isus, cu calitățile caracterului pe care le-a manifestat Mîntuitorul.

Deși perfecțiunea este o expresie ce nu o întîlnim des în Biblie, conceptul de perfecțiune morală (adică trăirea unei vieți mature prin Duhul Sfînt, plină de roadele Duhului Sfînt, și în acest fel, o viață în afara păcatului), constituie unica țintă pusă înaintea tuturor, atît în Vechiul cît și în Noul Testament cum și în scrierile servei Domnului. A te îndoi de faptul că ținta este reală, înseamnă a te îndoi de puterea susținătoare pe care a promis-o Dumnezeu.

În a stabili ce anume au înțeles scriitorii Bibliei și servei Domnului prin conceptul perfecțiunii (indiferent dacă expresia în sine este folosită sau nu), este mult mai sigur a supune problema unei analize și interpretări fundamentate. Dar în legătură cu această problemă, să urmărim studiul ce urmează.

1. Revenirea lui Hristos a fost întîrziată

Pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea, faptul că a doua venire a Domnului Hristos s-a întîrziat, nu este un gînd nou. În anul 1883 servei Domnului se lupta cu membrii Bisericii Advente ca să-i facă să înțeleagă de ce Domnul Hristos Și-a întîrziat revenirea. „Este adevărat că timpul a continuat să treacă mult mai mult decît ne-am așteptat în zilele de la începutul acestei solii. Mîntuitorul n-a venit așa de curînd cum speram noi, dar a dat oare greș Cuvîntul lui Dumnezeu? Niciodată! Nu trebuie să uităm că atît făgăduințele lui Dumnezeu, cît și amenințările Lui, sînt deopotrivă condiționate...”

„Dacă credincioșii ar fi păstrat cu tărie credința lor, și ar fi urmat uniți descoperirile providenței lui Dumnezeu, primind solia ingerului al treilea și în puterea Duhului Sfînt s-o vestească lumii, atunci ei ar fi văzut mîntuirea lui Dumnezeu, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor, lucrarea ar fi fost terminată, iar Domnul Hristos ar fi venit mai demult ca să aducă poporului Său răsplata cuvenită”. (1 SM/67-68).

În mod neechivoc, și tot așa de clar în măsura în care cuvintele pot reda gîndul, servei Domnului declară adevărul cel trist, dar totuși cerțător și anume că revenirea Domnului Hristos a fost deja întîrziată în 1880, și că El va continua să aștepte pînă cînd Biserica Sa de pe pămînt, va reabilita adevărul — caracterul Său — în viața lor.

Conceptul cu privire la întîrzierea, aminarea revenirii Domnului, incluzînd gîndul că Dumnezeu așteaptă un popor al unei înalte calități spirituale, se bazează pe principiul profetiei condiționate. Un astfel de concept nu limitează în nici un fel suveranitatea lui

Dumnezeu. Din contră, el face să crească slava Sa, ca Unul care este răbdător și iertător de dragul, sau pentru iubirea pe care o poartă Universului Său. El nu are nevoie de nimic care să-I dovedească ceva. Dar El este interesat ca principiile guvernării Sale și ale lui Satana să se dezvolte pe deplin, așa încît să nu mai existe vreodată vreo indoială în mintea vreunei ființe creată de El, cu privire la faptul dacă căile lui Dumnezeu sînt sau nu drepte și pline de milă. Dumnezeu continuă să aibă controlul asupra a tot și toate.

Dar acel timp, cînd secerișul complet al acestor principii contrastante să fie pe deplin desfășurat, nu este stabilit mai dinainte pe cadranul nici unui ceas ceresc. Faptul pe deplin așteptat cum că Domnul Hristos putea veni și ar

fi venit în timpul vieții aceluia care au predicat iminenta Lui venire în 1840 este o dovadă suficientă că nu există nici un moment stabilit în mod arbitrar cînd El trebuie să vină, deși în preștiința Lui, El știe cînd Biserica Sa își va împlini lucrarea ce o are de îndeplinit.

Adventiștii au crezut că Domnul Hristos ar fi putut să revină în timpul vieții oricărei generații care a trăit pe pămînt începînd cu 1844 — cu mult înainte de explozia demografică, de dezechilibrul ecologic, de armele nucleare, de criza de energie, de cel de-al doilea război mondial, de cucerirea cosmosului, ca să menționăm numai cîteva evenimente și situații din lume, pe care alții le-au scos în evidență ca o dovadă a faptului că trăiesc în zilele de pe urmă ale Planului de Mîntuire.

Tragedia este aceea că teama servei Domnului s-a adevărit cu prisosință. „Noi putem rămîne încă mulți ani aici, în această lume datorită neascultării, așa cum au făcut și copiii lui Israel; dar pentru iubirea ce o poartă Domnul Hristos, poporul Său n-ar trebui să

adauge păcat lingă păcat, aruncînd asupra lui Dumnezeu vina consecințelor propriilor lor acțiuni rele, greșite” (Ev. 696).

A fi neclar, confuz cu privire la motivul pentru care Domnul Hristos își întirzie venirea Sa, a considerat timpul revenirii Sale ca o decizie arbitrară, fără de nici un fel de legătură cu pregătirea urmașilor credincioși ai lui Dumnezeu de pe pămînt. Toate acestea fac să se creeze un climat de apatie, de nedumerire și în cele din urmă, de dezamăgire.

Este adevărat faptul că „există o limită peste care judecățile Celui Atotputernic nu mai pot fi nicidecum aminate”. (P.K./417). Dar această limită este atinsă atunci cînd „încercarea finală a probat lumea întreagă, și cînd toți aceia care s-au dovedit credincioși față de preceptele divine au primit sigiliul Viului Dumnezeu. Atunci, Domnul Hristos își încetează mijlocirea Sa în Sanctuarul de sus. El ridică mîinile Sale și cu o voce puternică spune: „S-a sfîrșit!... Puterea care reținea pe cei răi este dată deoparte, și Satana are acum un control deplin asupra lor. Îndelunga răbdare a lui Dumnezeu... s-a consumat”. (G.C./613-614).

Dumnezeu nu va aștepta nici un moment mai mult decît este necesar, pentru împlinirea planului Său.

„Asemenea stelelor în vastul lor circuit al drumului stabilit lor, planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă și nici întîrziere (D.A. 32). Cînd sămînța Evangheliei s-a copt — unul din principalele scopuri ale Planului de Mîntuire — atunci nu va mai fi nici o întîrziere în a rosti porunca: „Fune seceră și seceră” (Apoc. 14,15).

Putem spune chiar ceva mai mult și anume, că servei Domnului avertizează despre faptul că Adventiștii nu trebuie să acuze pe Dumnezeu, indiferent cît de plauzibil ar fi motivul, pentru întîrzierea revenirii Domnului Hristos.

„N-a fost voința lui Dumnezeu aceea ca venirea Domnului Hristos să fie așa de mult întîrziată. N-a fost în planul lui Dumnezeu ca poporul Său, Israel, să peregrineze patruzeci de ani în pustie... Timp de patruzeci de ani, necredința, murmurarea și răzvrătirea au ținut departe pe vechiul Israel de Țara Canaanului. Aceleași păcate au întîrziat intrarea Israelului modern în Canaanul ceresc. Făgăduințele lui Dumnezeu n-au fost de vină nici într-un caz, nici în altul ci necredința, iubirea de ceea ce este lumesec, neconsacrarea și lupta din mijlocul celor ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, sînt acelea care ne-au ținut încă mulți ani în această lume a păcatului și a suferinței”. (1 SM/68-69).

În 1901, servei Domnului, referitor la întîrzierea revenirii Domnu-

(continuare în cop. a III-a)

SUFERINȚE ȘI REMEDII

(II)

Alături de celebrele nume ale renașterii din domeniul artei literaturii și științei, medicina își are și ea reprezentanții ei de seamă. Anatomia lui Galenus (130—200 d.Hr.) care a dominat știința timp de 1.000 de ani, este acum contestată de Vesaliu, medicul împăratului Carol al V-lea, care creiază în 1537 o școală de anatomie ce devine un centru mondial al acestei discipline. Jean Fernel (1497—1558) introduce termenii de fiziologie și patologie, determinându-le conținutul. Ambroise Paré, medicul regelui Francisc I al Franței, revoluționează tratamentul plăgilor, mai ales ale celor produse de arme de foc. Harvey descoperă circulația sângelui într-o lucrare publicată în 1628, iar Leeuwenhoek (1632—1723) descoperă microscopul, ș.a. Cu toate acestea, starea cunoștințelor este foarte precară. Doctrina umorilor cu învățătura temperaturilor și a discraziilor, se menține. Paracelsius, celebrul alchimist al evului mediu și adversar viguros al acesteia, încearcă să o răstoarne, înlocuind-o cu alta la fel de eronată și anume principiile alchimice: sarea, mercurul și sulful.

În ciuda acestor importante progrese, stările de lucrări reale privind igiena, patologia, patogenia sau terapeutică, ca și concepțiile teoretice care le domină, nu sînt departe de vremurile anterioare. Caracterul sacru al bolilor, se menține. Vechiului ocultism păgîn, i se suprapune acum, ocultismul unui creștinism apostaziat, care a întunecat evul mediu cu rugurile inchiiziției și persecuții fără egal pînă la vremea sa, îndreptate împotriva păstrătorilor adevărurilor biblice, sau a adversarilor săi reali sau imaginari. Imaginea unui Dumnezeu răzbunător, atotputernic, este pusă la baza apariției flagelurilor care bîntuie în voie lumea. Ambroise Paré (1510—1590), vede în malformații, semnele miniei dumnezeiești. Cultul creștinizat al păgînilor, privind sfințirea arborilor, pietrelor sau apei, este la mare cinste. Sfinții, păstrați de legende sau tradiții, sînt venerați pentru puterea lor tămăduitoare, și „împart” sau vindecă răul, după puterea, bunăvoința sau priceperea lor. La Geneva, în vremea lui Calvin, paisprezece nenorociți sînt arși pe rug, considerați răspunzători de aducerea ciumei prin viața lor păcătoasă. Aștrii din cer, revărsă pe pămînt influxuri, iar vrăjitorii de pe pămînt, agenți ai întunericului, se dedau la lucrări nefaste. Strigoii, diavolii și spiritele rele, îndeamnă la păcate aducătoare de boli și moarte. Fazele lunii și anotimpurilor, furnizează datele favorabile pentru luarea singelui, pentru purgație sau tăierea abceselor, pentru baie, tundera părului, etc. Călugarul Ludovic de Grenada, crede în influxul astral și că luna provoacă alțărări în corpul uman, mai ales în fazele de lună nouă, de lună plină sau eclipse și cu deosebire asupra celor bolnavi. Jacques Peletier (1563) atribuie ciurma unei conjuncturi între Saturn și Jupiter, iar Jehan de l'Espine, crede că multe morți au fost provocate de cometa din 1553. Fiecare organ al corpului, are un corespondent sideral. Inima este dirijată de soare, creierul de lună, Saturn îi domină pe melancolicii prin răceala lui, și pe avari prin uscăciunea sa. Luna dirijează fiziologia femeilor, Venus incită la desfrîu, iar Marte la curaj. Igiena lasă de dorit, iar medicamentele sau procedeele terapeutice, au la bază efectul lor vomitiv, laxativ, diuretic sau expec-

torant. Se aplică ventuze, se ia sînge. Pleurezia, se tratează prin sîngerare iar locul unde să se practice flebotomia (deschiderea venei), de partea cu lichid (practicată de Brissot la Paris), sau de partea opusă (practicată de Denys), constituie un proces dezbătut în fața împăratului Carol Quintul. Gangrena se tratează cu ierburi reci, dacă este caldă, și invers dacă este „foc de ghiță”. Deschiderea drumurilor maritime către Lumea Nouă sau spre China, îmbogățește arsenalul terapeutic cu noi alifii și balsamuri, iar farmaciile iau din regnul animal ingrediente ca: excremente de cîini hrăniți cu os, excremente de lup, escrescențele de pe corpul unor animale europene sau exotice cum ar fi bufonitul sau „piatra broaștei” de pe capul broaștelor rîioase, sînge de om tînăr, praf de mumie, craniu uman sau „osul” inimii de cîrb, etc. Din toate acestea amestecate după reguli și ritualuri, sînt obținute mixturi pentru decelarea otrăvurilor, controlul alimentelor la mesele regale. Dinți de rechin, carne de viperă, fac parte din cele mai căutate și mai fetizate remedii. Este cunoscută „teriaca” lui Andromachus alcătuită din 74 de ingrediente și care a fost ulterior revăzută și îmbogățită. Smaraldul, iacintul, periele, amestecate cu mătase crudă sau praf de fildeș, alături de alcool, piatră infernală, sublimatul corosiv și antimoniul (care stîrnește controverse aplanate de parlament) își au locul lor. Argintul viu, aurul potabil sau piatra filosofală a lui Paracelsius ca și apariția magnetismului, toate laolaltă lipsite de efectele scontate, alături de multe alte rătăcirii, dublate de un ocultism înfloritor ne dă imaginea tristă a unei lumi a iluminismului, renașterii.

Către remedii mai bune

În timp ce medicii egipteni înscriu în papyrusul Ebers știința și arta lor vindecătoare, la curtea lui faraon, prințul moștenitor își desăvîrșea educația pentru a urca pe tronul Egiptului. El trebuia să știe totul. „Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte”. Fapte 7, 22. El știa deci cum trebuie întreținut părul regal, cu mixturi din „căleii de ogar și copită de asin”, știa că victimele mușcate de șerpi veninoși „beneficiază” de pe urma „apei magice”, care are putere să vindecă dacă idolul peste care a fost turnată, este binevoitor cu cazul dat, știa că așchiile pot fi scoase din corp dacă peste rană se pune un „amestec de sînge de rimă amestecat cu balegă de măgar”, (în care germeții tetanosului se găseau din belșug), etc. Victimele unor asemenea tratamente, erau desigur puse pe seama voinței zeilor neîndurători.

În ultima parte a vieții, Moise scrie și el o carte cu experiențele vieții sale, dar nu numai că „n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui faraon”, ci nici măcar nu face vreo aluzie la astfel de remedii primejdioase, chiar dacă pentru vremea sa erau cele mai avansate sub aspectul cunoștințelor și civilizației. Revelației divine îi acordă credit total și reține cu încredere deplină făgăduința: „Dacă vei asculta cu luare aminte glasul Domnului Dumnezeului tău, dacă vei face ce este bine înaintea Lui, dacă vei asculta de poruncile Lui și dacă vei păzi toate legile Lui, nu te voi lovi cu nici una din bolile cu care am lovit pe egipteni; căci Eu sînt Domnul care te vindecă”. Exod 15, 26. În această făgăduință, el vede prosperitatea fizică, morală și spirituală a generației sale, cit și garanția pentru sănătatea generațiilor următoare; dar aici găsim aceeași condiție de la început și anume: ascultarea cu băgare de seamă, înfăptuirea binelui, respectarea și păzirea legilor și poruncilor Sale. Legile naturale, sînt legile lui Dumnezeu și o viață în deplină sănătate, nu poate fi asigurată decît prin respectarea legilor sănătății. „Dacă ar fi fost binevoitori să se lase de poftele lor și să fie supuși la restricțiile Lui, între ei nici nu s-ar fi cunoscut ce este slăbiciunea și boala. Urmașii lor ar fi fost puternici la trup și la minte. Ei ar fi înțeles lămurit adevărul și datorita lor, ar fi avut o vie putere de pricepere și o judecată sănătoasă”. (D. H. 333).

Ce a însemnat această legislație sanitară din istoria lumii? Iată Europa secolelor 13 și 14. Încă din secolul al VI-lea lepra făcea victime, dar sporadic. Acum, epidemia a luat proporții deosebite. Desfigurarea, mutilarea și durerile insuportabile ca și durată lungă de chin, transformau ființa umană într-o ruină fizică și morală, de aceea frica de această boală întrecea pe a celorlalte boli laolaltă. Explicațiile de genul celor amintite deja mai înainte, ca și remediile propuse erau total ineficace. Ajuși la capătul puterilor, oamenii își aduc aminte de Dumnezeu. În cartea Leviticului, cap. 13 și 14 erau expuse de mii de ani, principiile de combatere ale acestei boli. Identificarea cazului, izolarea, excluderea din societate și asanarea căilor de propagare ale bolii prin instituirea unor reguli igienice stricte, distrugerea și arderea obiectelor contaminate, spălarea și curățirea obiectelor ce nu suportau focul și carantinarea contactelor. Și astfel lepra a fost adusă sub control. Un alt flagel, amenința Europa. Vârșatul negru (variola) se întindea cu mare repeziciune ucigând unul din patru locuitori ai continentului, și numărul lor se ridica la milioane. Pretutindeni cadavre, iar gropile comune adunau bogăți și săraci, gropari sau medici, de toate virsele, în secolul al XIV-lea. O singură metodă se dovedește a fi în stare să stăvilească nenorocirea și anume, aplicarea metodelor biblice pomenite mai sus. Și tot așa, este oprită ciurma și alte asemenea dezastre.

Dar bolile digestive ca holera, febra tifoidă sau dizenteria, nu răspund cu aceeași promptitudine la aceleași măsuri. Chiar în sec. al XVIII-lea, igiena comunală era absentă în marile orașe ca și în cătunele îndepărtate. Străzile nepavate, erau pline de dejecte umane oferind muștelor și rozătoarelor un adevărat rai. Acești vectori naturali purtători de germeni, anihilau măsurile ce se luau. Și aceasta pentru că oamenii, în mândria și prejudecata lor, n-au vrut să dea crezare sfatului dat de Dumnezeu în Deut. 23, 12-13: „Să ai un loc afară din tabără și acolo să ieși afară. Între uneltele tale să ai și o lopată cu care să sapi, și, „să-ți acoperi murdăriile ieșite din tine“. Aplicarea regulilor de igienă biblică (atât de simplu și de ușor de aplicat), își dovedesc și de această dată utilitatea. Cine ar putea oare să socotească numărul milioanele de victime ale nesocotirii sfaturilor divine, de-a lungul secolelor, sau dimpotrivă, numărul celor care ar fi pierit dacă, (deși existente) nu s-ar fi aplicat asemenea măsuri, cel puțin la datele arătate? Poate că multe din celebritățile renașterii nu s-ar mai fi născut, sau ar fi murit înainte de vreme. Așa cum remarcă Mc. Millen, minunea trecerii Mării Roșii sau a Iordanului, sînt mici în comparație cu efectul rînduieiilor sanitare biblice date lui Moise.

Sîntem la mijlocul secolului al XIX-lea. Pe străzile Vienei, valsurile lui Strauss încintă și euforizează mulțimile, dar în clinica orașului, una din șase femei care nasc, este răpusă de moarte. Explicațiile ce se dau sînt eronate: constipație, întîrzieră lactației, frica, sau aerul otrăvit.

În 1840, șeful secției de obstetrică al clinicii Allgemeines Krankenhaus, este Ignatz Semmelweis. Mortalitatea era în creștere. Semmelweis observă că de fapt mureau mai ales acele femei care erau examinate de profesori, medici și studenți. Potrivit programului, aceștia în primele ore ale dimineții, efectuau autopsia cadavrelor femeilor moarte în ziua precedentă, în laboratorul de anatomie patologică al lui Rokitansky și apoi, cu minile nespălate și firește, fără mănuși de cauciuc, intrau în clinică și examinau femeile internate. Acestea din urmă, făceau după aceea febră puerperală și mureau. Autopsia cadavrului profesorului de anatomie Koletchka, contaminat el însuși cu ocazia unei autopsii, evidenția leziuni asemănătoare cu cele constatate la femeile decedate. De aici, Semmelweis a tras concluzia că minile nespălate sînt purtătoare ale elementelor morții și introduce regula spălării pe mîini cu apă cu săpun și cu apă clorată, la intrarea în salon. Observații ulterioare, l-au determinat să impună spălarea pe

mîini după fiecare examinare. La două luni de la introducerea acestor reguli, în iunie 1847, mortalitatea a scăzut de la 57 de decese cîte erau în aprilie, la unul din 40 de internate, iar o lună mai tîrziu, numai unul la 84. Aceste dovezi erau așa de concludente, că justifica extinderea metodei imediat. Dar n-a fost așa. Regula aceasta a atras disprețul studenților leneși, invidia colegilor, și gelozia superiorilor în așa măsură încît după 8 luni, se simte obligat să părăsească Viena și să se întoarcă la Budapesta, orașul său natal. Aici, introduce aceleași reguli, cu aceleași rezultate bune, dar și de data aceasta prejudecata învinge. Semmelweis, cu o fire sensibilă, nu suportă mîndria, vanitatea și presiunile celor din jur, și sfîrșește într-un așezămînt psihiatric.

Pentru a ne da seama cît de greu prinde adevărul în inimile oamenilor, amintim că nici chiar lui Louis Pasteur nu i-a fost ușor de a convinge lumea medicală despre necesitatea aseptiei în actele chirurgicale, în ciuda dovezilor sale zdrobitoare. „Lupta acestor savanți nu a fost ușoară. Rutina, acest obstacol din toate vremurile, a pus piedici serioase în calea evoluării firești a lucrurilor. Așa se explică de ce principiile aseptiei înfățișate de L. Pasteur încă la 20 aprilie 1878 în ședința Academiei de chirurgie, nu au căpătat aplicare în practică decît la 30 mai 1893... Chirurgii epocii lui Pasteur, s-au lăsat greu convinși de utilitatea și adevărul teoriei lui, sau i-au împrumutat partea cea mai apropiată de deprinderile lor învechite“.

Dar aceste adevăruri sînt o redescoperire a principiilor igienei biblice privind infecțiile de contact. În Leviticul cap. 13-15 ca și în Numeri cap. 19 găsim instrucțiuni amănunțite cu privire la spălarea mîinilor, a corpului, conduita celor care minucios cadavre, spălarea repetată în ape curgătoare, uscarea la soare, etc. Printre obiectele de seamă ale templului, se afla și un lighian necesar spălării preoților, iar apa era una din necesitățile de prim ordin în ritualul ebraic. Și fără îndoială, aplicarea practică a acestor instrucțiuni includea multe alte prevederi cu privire la acest subiect. În timpul Domnului Hristos, datina bătrînilor respectată cu scrupulozitate de către farisei, trecea chiar dincolo de limitele raționalului. „Fariseii însă și toți iudeii; nu mîncă fără să-și spele mîinile cu mare băgare de seamă, după datina bătrînilor. Și cînd se întorc din piață, nu mîncă decît după ce s-au scaldat. Sînt multe alte obiceiuri pe care au apucat ei să le țină, precum spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor și a paturilor“. Marcu 7,34. Ucenicii erau oameni care observau aceste reguli igienice ale spălării. În noaptea în care s-a servit Sfînta Cină, ucenicii erau pregătiți prin spălarea corporală. „Ișus le-a zis: „Cine s-a scaldat, n-are trebuință să-și spele decît picioarele, ca să fie curat de tot“. Ioan 13,10. Incluziunea acestor recomandări igienice între obligațiile spirituale, ne arată odată în plus, importanța pe care o acordă Dumnezeu, respectării lor, căci numai așa aveau să fie feriți de plîgile de care sufereau națiunile din jurul lor.

Apostolul Pavel, reține și el principiul spălării corporale, alături de alte obligații spirituale, cînd zice: „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un zuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată“. Evr. 10,22. Nerespectarea acestor reguli în totalitatea lor, apropierea în chip nevrednic de simbolurile sfînte, nu rămînea fără consecințe. „Din pricina aceasta sînt între voi mulți neputincioși și bolnăvi și nu puțin dorm“. I Cor. 11,30. „Nevoia ca fiecare să fie curat, a fost dată ca învățătură în chipul cel mai puternic. Înainte de a se aduna la Muntele Sinai pentru ca să asculte proclamarea Legii prin glasul lui Dumnezeu, poporului i s-a cerut să-și spele atît corpul cît și hainele. Această rînduială a fost impusă sub pedeapsa cu moartea. În fața lui Dumnezeu nu trebuia să fie îngăduită nici o murdărie“. (D.V. 199).

Încă din 1900, Dr. Hiram Winehemberg, la New York, constată că femeile evreilor, erau scutite de

cancer de col uterin, comparativ cu restul pacienților. Extinderea cercetărilor, a arătat că și în India, într-o anumită zonă, populația aceluiași trib era împărțită în două comunități religioase distincte. Într-una din ele, rata cancerului uterin la femei era net mai mică decât la cealaltă, deși aveau aceeași origină etnică, trăiau în aceleași condiții de mediu și foloseau aceleași alimente. Asemenea constatări s-au făcut și în insulele Fiji ca și în alte locuri din lume, și anume că există anumite grupe de femei protejate de această gravă maladie care răpune de cele mai multe ori în plină tinerețe, viața atitor mame și distruge atâtea familii. În 1949, un raport al Clinicii Mayo arăta că într-un lot de 568 de cazuri internate în această clinică, nu exista nici o evreică, deși numărul celor internate era de 7% iar numărul bolnavelor ar fi trebuit să fie de circa 40. În 1954, un studiu lărgit, efectuat la Boston pe 86.214 de cazuri, dădea o scădere de 8,5% la femeile evreilor față de restul pacienților. Explicația este una sin-

gură. Toate aceste cazuri au comun circumciziunea bărbaților. Descoperirea de bacterii producătoare de substanțe cancerigene la bărbați, dă teme științifice acestor constatări statistice. În ce privește cancerul la bărbați în această zonă a corpului, este semnificativ faptul că în 1955 s-a raportat al patrulea caz în literatura medicală, până la acea dată. Cu patru mii de ani în urmă, Dumnezeu făcea un legământ de binecuvântare cu Abraam și urmașii săi, și care prin efectele sale, avea să-i apere de una din bolile teribile de care se teme și civilizația noastră. „Eu sint Domnul, Dumnezeul vostru care v-am pus deoparte dintre toate popoarele”. Lev. 20,24 — Dar circumciziunea trupului, nu era perfectă dacă nu era însoțită de circumciziunea inimii. (Deut. 10,16; Ier. 4,4). În noua dispensațiune, aceasta din urmă, avea să se dovedească un mijloc de protecție pentru mult mai multe boli. (Rom. 2,28-29).

Dr. Ene Paulini

Darul Spiritului Profetie (II)

II. Manifestări ce necesită încredere în darurile spirituale

Privind acum moneda pe partea cealaltă, să cercetăm partea pozitivă a Darului Profetie în cadrul cel larg al doctrinei despre darurile spirituale pe care o înfățișează apostolul Pavel, prin care sintem încurajați datorită dovezilor puternice ce susțin poziția istorică a bisericii noastre, și să căpătăm încredere gândind la aceste manifestări ale integrității și interpretării dinamice care ne-au binecuvântat atât ca indivizi, cât și ca biserică.

1. Mărturia profetiei. Primul și cel mai de seamă semn distinctiv al vitalității darului servei Domnului, este chiar mărturia profetiei biblice. Așa cum am mai spus, capitolul 12 din Apocalips, în desfășurarea cosmică a istoriei bisericii lui Dumnezeu de la primele începuturi și până la sfârșit, menționează că „rămășița” va fi caracterizată de două semne caracteristice și anume:

a) Ei vor păstra poruncile lui Dumnezeu incluzând porunca a patra, Sabatul;

b) Ei vor avea „Mărturia lui Isus”, care este definită în continuare ca fiind „Spiritul Profetiei” (Apoc. 12, 17; 19,10).

Deoarece Biblia cunoaște numai „un trup”, o biserică, adică — avînd o singură credință, și anume „credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Efes. 4,4-5; Iuda 3), urmează deci ca „adevărată” biserică în zilele de pe urmă să aibă în mijlocul ei Darul Profetie, adică „Mărturia lui Isus”, care este darul Duhului Sfînt ce face cunoscut orice adevărată profetie.

Cînd Isus declara că „porțile locuinței morților nu o vor birui” (Mat. 16,18), El a avut în vedere o singură biserică în toate veacurile. „Biserica Mea” împotriva căreia s-a purtat un continuu răz-

O ANCORĂ SIGURĂ

boi, dar care în final va fi biruitoare (Apoc. 15,2-4; 7,9-17).

În biserica primară sau apostolică din primul veac al erei creștine, noi avem un model cu referire la ceea ce Domnul a intenționat a face și a fi biserica Sa în decursul veacurilor și pînă în prezent. Deci nu este nelogic să subliniem faptul că problema „darurilor spirituale” (1 Cor. 12,14), n-a fost prezentată numai pentru a rezolva o problemă locală, ci pentru a oferi o parte integrală a planului avut cu întreaga biserică în toate timpurile.

Deci, pe bună dreptate putem insista arătînd că așa cum era biserica sau comunitatea din Corint, ea „nu ducea lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos; așa cum Dumnezeu a plănuit, ca biserica Sa din vremea sfîrșitului să fie în același fel susținută pînă la sfîrșit (1 Cor. 1,4-9).

Putem spune deci că punctul nostru de vedere este acela că profetia biblică cum că biserica din vremea sfîrșitului va avea „Mărturia lui Isus” definită ca fiind „Spiritul Profetiei”, un termen care denotă lucrarea Duhului Sfînt lucrînd în și prin profetie.

2. Logica istoriei. Abordarea de către apostolul Petru a acestei probleme în cea de a doua sa epistolă (1, 16—21), nu are aici nici o valoare. Apostolul nu face decît să argumenteze că atunci cînd experiența este în acord cu prevederile profetiei biblice, atunci putem avea o deplină încredere în ea. Această experiență, va include desi-

gur nu numai o experiență subiectivă a credinciosului, ci de asemenea experiența colectivă și obiectivă a unui corp ce poate fi observată și anume — lucruri văzute și auzite.

Petru a scris spre a face față unei situații ce se dezvoltă, nu deosebită de aceea ce ne confruntă și astăzi. Mulți credincioși sînt din ce în ce mai preocupați de ceea ce li se pare o întîrziere nefirească a realizării dezideratului lor. Asemenea aceluia căruia le-a fost adresată Epistola către Evrei, ei anticipează — se pare, revenirea Domnului în timpul lor. Unii se întreabă dacă profetiile aplicate lui Isus ca Mesia au fost în mod corect interpretate sau nu. Situația lor s-a complicat prin faptul că, comunitatea lor s-a împietrit, și în ea au pătruns învățători falși.

În acest cadru, Petru scrie pentru a-i încuraja să „confirme, sau să întărească chemarea lor”, să le aducă aminte de problemele în care au fost învățați atunci cînd au fost întăriți în adevărul prezent, să-i asigure de faptul că dacă continuă a trăi în credința pe care au îmbrățișat-o, atunci ei nu vor da greș, nu vor aluneca niciodată, ci din contră, vor avea din belșug intrare în Impărăția veșnică a Domnului și Mintuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1, 3-15).

Preocuparea lor de căpetenie a fost persoana Domnului Hristos. A fost El în adevăr Mesia? Totul depindea de acest lucru. Apostolul spune:

„În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne

pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui... Căci atunci cind, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas... noi înșine am auzit acest glas venind din cer, cind eram cu El pe muntele cel sfînt" (2 Petru 1,16-18).

Dar Petru nu se oprește aici, căci el adaugă imediat: „Și avem cuvîntul prorocic făcut și mai tare" (v. 19). Adică integritatea soliei apostolice cu privire la evenimentul Hristos, este stabilit prin cuvîntul profetic, la care se adaugă mărturia personală. Apostolul Petru face astfel apel la logica istoriei pentru a confirma mărturia profetică. Aceasta este o metodologie pe care, cu egală legitimitate, noi putem s-o aplicăm vieții și lucrării servei Domnului.

În primul veac al erei noastre, Dumnezeu a spus apostolului că la încheierea timpurilor va fi o „rămășiță" care va ține toate Cele Zece Porunci și va avea darul prorociei în mijlocul lor.

Care este mărturia istoriei — a istoriei moderne? Vedem, chiar la timpul respectiv, ridicîndu-se o mișcare în care sînt reprezentate mai multe denominațiuni și care, pe parcursul timpului a devenit Biserica A.Z.S. Ce face această biserică? Ea cheamă pe oameni, lumea, la ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu. Ea vestește venirea ceasului judecării și face cunoscut Evanghelia cea veșnică. Ea susține că darul profeției s-a manifestat în mijlocul ei și că întreaga ei existență și misiune a fost în mod profund condiționată de acest dar" (Apoc. 14, 6-12).

Dar nici aceasta nu este totul. Căci timp de 138 de ani, Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea a fost binecuvîntată de activitatea servei Domnului și a lucrărilor ei. Viața și activitatea ei sînt o parte integrantă a fenomenului Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Asemenea fraților siamezi, biserica și profetul ei, nu pot fi separați unul de celălalt, fără să se pună în primejdie viața; biserica și darul profetic, stau sau cad împreună.

Cind spunem că biserica și darul profetic care a dat bisericii direcția și a ocrotit-o de repetate ori de primejdii, stau sau cad împreună, noi nu spunem că ne-am stabilit doctrina prin sau din Spiritul Profetic. Nu, nicidecum. Acestea au izvorit din Biblie. Dar, în același timp, noi trebuie să recunoaștem că Același Dumnezeu care a dat Sfînta Scriptură, prin același Spirit, ne-a iluminat și ne-a făcut să înțelegem acest Cuvînt, prin solul Său, E. G. White.

Dar doctrina Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea, a fost fundamentată printr-un studiu intensiv al Bibliei, așa cum declară serva Domnului, care a fost parte componentă a acestui proces de edificare. Dar în acest proces, Duhului Sfînt I S-a îngăduit să le spună celor din secolul al 19-lea, ce rol a avut Duhul Sfînt atunci

cind a vorbit prin profeții Bibliei cu două mii de ani mai devreme. Ea prezintă astfel această problemă:

„Mulți din frații noștri nu-și dau seama cit de puternic a fost pusă temelia credinței noastre... De la 1844 înainte — pionierii bisericii au cercetat adevărul ca după o comoră ascunsă. Ne-am întilnit cu ei, ne-am rugat și am studiat împreună cu multă rivnă. Adecea rămineam împreună pînă noaptea tîrziu și uneori toată noaptea, rugîndu-ne pentru lumină și studiind Cuvîntul lui Dumnezeu... Atunci cind ajungeam în studiu la un punct unde spuneam: „Nu mai putem face nimic", Duhul Domnului venea peste mine, eram luată în viziune și primeam o explicație clară a pasajului pe care-l studiam, cum și sfaturi cu privire la modul în care trebuie să lucrăm mai de-

parte cu eficiență. În acest fel, primeam lumina necesară să înțelegem Scripturile cu privire la Hristos, misiunea și preoția Sa. O linie a adevărului din acel timp și pînă în timpul cind vom intra în cetea lui Dumnezeu, îmi era descoperită și la rindu-mi am transmis altora instrucțiunile pe care Domnul mi le-a dat" (1 S.M. 206-207).

Doctrina, așa cum o avem astăzi, nu este o descoperire a unor adevăruri noi, ci o redescoperire a vechilor adevăruri care au fost mărturisite, trăite și propovăduite de către apostolii și credincioșii primului secol al erei creștine. Această descoperire, trebuie să reținem acest lucru, a fost posibilă direct prin lucrarea Duhului Sfînt, prin darul profeției dat servei Domnului. Și acest lucru îl găsim în scrierile sale. Ele ne îndreaptă la Biblie.

3. Roadele experienței. Ne rămîm să examinăm, după mărturia profetului și logica istoriei, roadele acestei experiențe. Acesta a fost — în adevăr — testul propus de către Domnul Hristos personal cind în același context El spunea: „Ii veți cunoaște după roadele lor" (Mat. 7, 16.20).

Referirea Domnului Isus cu privire la profeții falși din Matei capitolul 7, implică recunoașterea de către Fiul lui Dumnezeu a existenței adevăraților profeți. Dar cum poate cineva să facă o distincție între acestea două? Priviți la roa-

dele lor, examinați viața lor. Compară declarația lor cu ceea ce a fost descoperit profeților din vechime. Isaia spune: „La Lege și la mărturie" (cap. 8, 19). Observați influența pe care ei o exercită asupra bisericii, contribuția lor la dezvoltarea ei. Dacă roadele sînt în mod consistent bune, atunci profetul trebuie să fie recunoscut ca atare; dar dacă ele sînt un amestec de bine și rău, de roade bune și rele, fiți atenți, feriți-vă!

Serva Domnului declară în mod neechivoc, că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu Satana. De aceea, lucrarea ei, a servei Domnului, ori este de la Dumnezeu, ori de la cel rău. Și ea spune:

„Mărturiile să fie judecate după roadele lor. Care sînt oare roadele mărturiilor ei? Care a fost rezultatul influenței lor? Toți aceia care doresc să fie astfel, pot să facă cunoștință cu roadele acestor viziuni. Timp de șaptesprezece ani (1844—1861) Dumnezeu a considerat că este potrivit să le lase să vieze și le-a întărit ca să facă față împotrivirii forțelor lui Satana și a influenței instrumentelor omenești care dau o mină de ajutor Satanei în lucrarea lui.

Dumnezeu... învață biserica Sa, muștrind relele ei și întărindu-i credința sau nu face acest lucru. Lucrarea aceasta sau este de la Dumnezeu, sau nu este. Dumnezeu nu are nimic de-a face cu Satana. Lucrarea mea... sau poartă amprenta lui Dumnezeu, sau pe aceea a vrăjmașului Său. Nu există cale de mijloc în această problemă. Mărturiile sau sînt de la Duhul lui Dumnezeu, sau de la cel rău" (5 T/671).

Nu putem accepta lucrarea servei Domnului în mod fragmentar. Nu putem susține faptul că ea a fost o slujitoare credincioasă și apoi să negăm, să respingem, toată doctrina privitoare la Planul de Mîntuire și încheierea lui, să stabilim o nouă platformă, poziție împotriva căreia am fost de mult și serios avertizați.

„Am văzut o grupă de credincioși veghetori și statornici, care nu se uitau la aceia care voiau să le zdruncine credința. Dumnezeu privea la ei cu aprobare. Mi-au fost arătate trei trepte — prima, a doua și a treia solie ingerească. Ingerul meu însoțitor mi-a spus: „Vai de acela care va mișa o literă sau o iotă din aceste solii. Adevărata înțelegere a acestor solii este de o vitală importanță. Destinul sufletelor depinde de modul în care ele sînt primite" (E.W. 258—259).

„Niciodată să nu încercați să slingeți duhul sau să tratați cu dispreț darul Spiritului Profetic". Nu, niciodată! Căci în soliiile ce am fost chemați să le vestim lumii și care au fost și sînt transmise prin Spiritul Profetic, este o putere cerească. Același Duh Sfînt „care în diferite timpuri și în diferite feluri a vorbit în trecut părinților noștri prin profeti", este Același care ne-a vorbit în mod nemijlocit

prin Fiul lui Dumnezeu și ne va vorbi iarăși în vremea noastră prin sfaturile „servei Sale”.

— Ce s-ar întâmpla dacă am neglija sau am respinge acest sfat? Iată ce spune Dumnezeu :

„Mărturiile nu sînt apreciate și nu sînt citite. Dumnezeu ni S-a adresat. Din Cuvîntul Său și din Mărturia a izvorit lumină, dar a-mindouă au fost desconsiderate și nesocotite. Rezultatul se poate vedea în lipsa curăției, a devoțiunii și a unei credințe vii între noi” (5 T 217).

Adevărul este acesta : Adventiștii de Ziua a Șaptea care cred în Sfînta Scriptură și sînt cunoscători și trăitori ai ei și ai Spiritului Profetic, nu vor părăsi niciodată biserică. Aceștia nu vor da loc la ceartă și disensiuni înăuntrul bisericii. Ei nu se vor descuraja și nu vor abandona credința din cauza faptului că este greu. Ei nu vor fi aspri în judecata lor față de frați. Ei nu vor fi pietre de poticnire pentru alții. Ei nu vor fi formalisti în practica convingerilor lor religioase. Ei nu-și vor lua privirea de la Hristos și crucea Sa, și nu se vor increde în propriile lor fapte bune pentru mintuirea lor.

De aceea, trebuie să subliniem aici, că una dintre cele mai mari nevoi ale bisericii noastre în aceste timpuri așa de importante pentru noi, este aceea de a ne întoarce la studiul Bibliei, așa cum se făcea în anii de început ai credinței și la cunoașterea Spiritului Profetic, așa cum îl studiau și cunoșteau bătrînii și pionierii noștri. Făcînd astfel, întorcîndu-ne cu toată ființa la aceste practici salutare, noi vom trăi o reinviore a sfințeniei în mijlocul nostru, fapt ce va aduce bucurie tuturor, care va reînsoții energiile cu o putere bogată, care își va găsi plenitudinea în Ploaia Tîrzie. În acest fel, ea va aduce venirea lui Isus în cadrul unei realități iminente — cea „binecuvîntată nădejde”, pe care „serva Domnului” o aștepta atît de mult.

În cuvintele unui pasaj pe care dînsa l-a pus ca un autograf pe unele din cărțile sale pe care personal le-a dat, spune :

„Noi mergem spre casă. Numai puțin și lupta se va sfîrși. Fie ca noi aceștia care stăm în focul luptei, să avem totdeauna înaintea noastră viziunea lucrurilor nevăzute — viziunea aceluia timp cînd lumea va fi scaldată în lumina cerului, cînd anii se vor scurge în veșnicie plini de fericire, cînd peste acest tablou celest stelele dimineții vor izbucni în cîntări împreună cu fiii lui Dumnezeu strigînd de bucurie, în timp ce Dumnezeu și Isus Hristos se vor uni în a declara : 'Nu va mai fi păcat și nu va mai fi nici moarte'. Uitănd cele ce sînt în urma noastră și aruncîndu-ne spre cele ce ne stau înaintea să mergem înainte spre premiul chemării lui Dumnezeu în Isus Hristos. Amin, vino Doamne Isuse!”

REDACȚIA

Indreptățirea în practică

Indreptățirea a fost înfăptuită prin Isus. Atunci cit de mult este implicat credinciosul? Este oare indreptățirea ceva ce este făcut pentru credincios și nu în el? Este ea oare numai o schimbare în situația cuiva față de Dumnezeu sau este și o modificare a caracterului credinciosului?

„Și darul fără plată nu vine printr-acel unuia care a păcătuit; căci judecata venită de la unuia, a adus osînda; dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărîre de iertare” (Rom. 5, 16).

În această Evanghelie se subliniază faptul că Dumnezeu se pronunță asupra unui om că este drept, adică emite un verdict favorabil. Evident credinciosul nu este îndreptățit în sensul că nu mai este păcătos. Indreptățirea nu readuce pe om la starea aceea desăvîrșită în care Dumnezeu l-a creat. Omul îndreptățit se află încă în stare de păcat. Ce se înțelege oare prin „stare de păcat”. Acest termen se referă la starea în care se nasc și trăiesc toți oamenii ca urmare a capacității reduse a omului de a răspunde desăvîrșit lui Dumnezeu. Omului îi lipsește privirea de interior a naturii propriului egoism și păcătoșeniei sale : „Inima este neșus de înșelătoare și de deznădăjduit de rea, cine poate s-o cunoască?” (Ier. 17, 9). Această stare de păcat, lipsa neprihănirii originale, întunecă înțelegerea, oricît de puțin; reduce poate foarte puțin puterea voinței, determină conștiința să fie incapabilă a discerne pe deplin între bine și rău.

Ca păcătos, credinciosul nu merită mai puțin sentința sa. Indreptățirea nu modifică natura ofensei. Dumnezeu nu vine pentru a arăta păcătosului că nu a făcut rău. Nu proclamă pe păcătos neprihănit, lipsit de păcate pentru că aceasta ar fi o minciună.

Păcatul nu domnește, însă... rămîne! Creștinul este un păcătos îndreptățit. El aduce lui Dumnezeu o atitudine de încredere deplină, nu în propria neprihănire, ci în neprihănirea lui Isus. Dumnezeu îl socotește a fi neprihănit, ca și cum într-adevăr ar fi așa. Omul îndreptățit nu crede despre sine ceva ce nu este adevărat. El se știe a fi un păcătos achitat. Dumnezeu achită pe cei vinovați nu pe cei neprihăniți. Cu toate acestea păcă-

tosul care crede este pus în relație corectă cu Dumnezeu.

Marea lucrare realizată pentru păcătosul pătat și minjit de păcat este lucrarea de îndreptățire. Prin El, cel care vorbește adevărul, păcătosul, este declarat neprihănit.

Pe ce bază, în acest caz, declară Dumnezeu pe păcătosul care se căiește și crede, ca fiind neprihănit — ca și cum nu ar fi păcătuit?

Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire... Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela pe care Dumnezeu, fără fapte îl socotește neprihănit... De aceea Avraam este tatăl tuturor celor care cred... ca adică să li se socotească și lor neprihănirea aceasta... Dar nu numai pentru el este scris că 'i-a fost socotită ca neprihănire'; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în El că a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți (Rom. 4, 3-25).

Textul afirmă că neprihănirea lui Isus este socotită ca fiind a credinciosului. Starea lui Avraam înaintea lui Dumnezeu a fost schimbată din sentință în îndreptățire, Dumnezeu nu îi mai cerea socoteală de păcatul său. Dumnezeu a pus neprihănirea lui Isus în seama sa. Tot așa, Dumnezeu declară că toți credincioșii sînt neprihăniți prin virtutea relației lor cu Isus, care a pîzit Legea în chip desăvîrșit pentru ei. Verdictul de achitare le este atribuit deoarece Isus a plătit pedeapsa pentru păcat. Dumnezeu nu mai tratează pe oameni ca fiind sub lege, ci după legătura cu Isus.

...Acum dar nu este nici o osîndă pentru cei ce sînt în Hristos Isus care nu trăiesc după îndemnul firi pămîntești ci după îndemnul Duhului” (cap. 8, 1).

Achitarea prin neprihănirea atribuită lui Isus nu este o tranzație fictivă. Dumnezeu în adevăr proclamă pe credincios liber de condamnare. Dumnezeu îl tratează ca și cum nu ar fi păcătuit. Ceea ce interesează aici este valoarea ascultării și jertfei lui Isus. Prin meritele lui Isus starea și viața credinciosului sînt modificate.

Din partea omului, Dumnezeu cere răspunsul credinței. Ce modificare produce adevărata credință în omul îndreptățit? Pentru a începe, credința constituie atitudinea dreaptă a credinciosului. Chiar această atitudine de credință îl face să fie drept, având pe Dumnezeu în centrul vieții sale. Credinciosul a fost câștigat înapoi la Dumnezeu. Când Dumnezeu vede acest fel de încredere în neprihănirea lui Isus, El îl socotește ca fiind neprihănit. Prin credință, credinciosul deja a pășit pe calea neprihănirii.

Credinciosul dorește ca viața de neprihănire a lui Isus să fie a sa. El dorește să fie ca Isus, și nu neprihănirea Sa. El este unit cu Isus. El este acum copilul adoptat al familiei lui Dumnezeu. Astfel îndreptățirea prin credință, de fapt include pe credincios în viața lui Isus. Trebuie să urmeze o viață neprihănită ca singură mărturie a achitării în fața lui Dumnezeu. Aceasta va apare în viață, în pur-

tare și în caracter. Creștinul și-a așezat înainte această ținută și și-a propus în inimă să trăiască asemenea lui Isus. Credința niciodată nu dă de înțeles credinciosului că nu trebuie să facă nimic.

Isus, prin Duhul Sfânt, Se așează permanent înainte, ca putere a lui Dumnezeu pentru mîntuire. Cel care se consacră lui Isus se deschide pentru a primi această viață divină și pentru a deveni un părtaş al ei. Viața după care credința înseamnă este acordată, nu ca o răsplată a ascultării, ci este un dar al lui Dumnezeu.

Păcătosul care prin credință se află într-o bună și dreaptă relație cu Dumnezeu, cu siguranță că nu este făcut desăvîrșit prin sfințenie, ci puterea care singură îl poate face desăvîrșit, lucrează de acum în mod real și plină de forță în el. Dar ea lucrează în el numai în și prin credință. (Denny op. cit. 292).

Îndreptățirea nu este automată. Presupune o reciprocitate între Dumnezeu și om. Astfel îndreptățirea anticipează sfințirea. Îndreptățirea a fost împlinită și completată prin Hristos, însă nu înseamnă odată îndreptățit = îndreptățit totdeauna sau odată mîntuit = mîntuit

totdeauna. Omul poate apostazia de la credință.

Nici măcar pentru un moment îndreptățirea nu permite neglijența față de păcat sau de mîntuire. Evanghelia ne cere să înțelegem neprihănirea lui Isus, ne cere să studiem și să vedem răspunsul dat de Dumnezeu problemei păcatului, ne cere să împărțăm ura lui Dumnezeu împotriva păcatului. Nu există primire mecanică, automată a oamenilor păcătoși în Împărăția lui Dumnezeu. Orice neascultare voită este apostazia față de Dumnezeu. Îndreptățirea nu ignoră niciodată cerința unei vieți neprihănite. Este poarta către o viață în Hristos.

Este pe deplin greșit să atribuim lui Pavel ideea mîntuirii ca fiind un proces încheiat. Cînd un om este declarat neprihănit, el intră în serviciul neprihănirii, devenind, dacă se poate spune așa, proprietatea ei; credința lui în neprihănirea lui Dumnezeu este ascultare și duce la ascultare... Darul neprihănirii aduce pe credincios în custodia acestei puteri... Neprihănirea este aceea care permite apariția stării de sfințire. Preia conducerea întregii vieți ca biruitor asupra a tot ce este prihănit și asupra păcatului... „Neprihănirea lui Dumnezeu” poartă cu sine convingerea că în chiar momentul îndreptățirii, credinciosul este admis în starea de neprihănire în noua viață: Îndreptățirea este mijlocul prin care acesta este adus sub puterea creatoare a neprihănirii lui Dumnezeu. (Gottfried Quell și Gottlob Schrenk, „Neprihănire” p. 52-53).

Mai mult, adevărata credință nu este niciodată numai un consimțămînt intelectual față de Isus și de neprihănirea Sa. Consimțămîntul intelectual se află plasat într-o

gară imaginară. Puterea mîntuitoare a Evangheliei nu se bazează pe informație religioasă și pe aprobarea ei. Credința este o putere activă, plină de energie, dinamică, deoarece se află unită cu viul Isus. În acest fel creștinul trăiește realitatea spirituală și morală ce aparține lui Isus. Este o realitate ce se află mult deasupra posibilității omului de a o atinge. Omul nu este desăvîrșit din punct de vedere moral; el a pășit însă pe această cale. A ales acest fel de viață.

În ori ce caz, cînd vorbim despre viața nouă de la Dumnezeu, vorbim despre nașterea din nou, însoțită mai curînd de regenerare decît de îndreptățire. Înțelesul biblic al acestor doi termeni, îndreptățire și naștere din nou, nu este identic. În viața creștină pot apare în același timp. În momentul în care un om este îndreptățit el este și născut din nou. Astfel ele se condiționează reciproc. Îndreptățirea și nașterea din nou sînt, de fapt, două fețe ale aceleiași monede. Le tratăm separat pentru a putea fi în stare să înțelegem mai bine diferitele aspecte ale Planului de Mîntuire. Fiul rătăcitor nu a fost numai iertat de către tatăl său. Întorcîndu-se la tatăl său, înstrăinarea a fost înlăturată. El a început o nouă viață. A restabilit dreapta legătură în mintea și în inima sa cu tatăl său. Omul nu rămîne în „țara îndepărtată” încercînd să-și schimbe viața înainte de a se întoarce în casa Tatălui. Însă nici nu se întoarce acasă fără o mică intenție de a-și schimba viața. Astfel înstrăinarea ar continua ca și mai înainte. Nu este posibil să trăiești îndreptățirea și achitarea fără a te reîntoarce la

Dicționar biblic

Prima zi a săptămînii

Termenul acesta apare de opt ori în Noul Testament: Mat. 28,1; Marcu 16,2,9; Luca 24,1; Ioan 20,1,19; Fapte 20,7 și 1 Cor 16,2, fiind redat în limba greacă prin mia sabbaton sau mia ton sabbaton. Deoarece sabbaton poate însemna la fel de bine și sabbat, și săptămînă, unii l-au tradus prin sabbat și au redat expresia care apare în Mat. 28,1, prin „primul dintre sabbate”, o traducere care nu este conformă nici cu sintaxa l. greacă și nici cu contextul. Este în general admis că pasajul biblic în care apare expresia în discuție, stabilește că învierea Domnului a avut loc în prima zi a săptămînii, astăzi numită duminică.

În Fapte 20,7 se face referire la o adunare religioasă ținută de ap. Pavel în prima zi a săptămînii. În ce privește această ocazie, comentatorii nu sînt siguri dacă în pasajul acesta, Luca a folosit sistemul roman de a socoti durată zilei care începea la miezul nopții sau pe cel iudaic, care începea la apusul soarelui. Dacă a fost folosit cel roman, adunarea în chestiune a fost ținută duminică seara prelungindu-se pînă luni dimineața, deoarece apostolul „și-a lungit vorbirea pînă la miezul nopții”. Dacă cel

iudaic a fost folosit, adunarea a fost ținută simbatic seara prelungindu-se pînă duminică dimineața, adică a pre-văzut că adunarea va începe după apusul soarelui, altfel a fost o adunare ținută duminică după amiază. Ocazia aceasta era o adunare în care apostolul urma să-și ia rămas bun, deoarece în dimineața următoare a și plecat. Pasajul acesta nu oferă nici o dovadă că biserica primară a ținut prima zi a săptămînii, precum se pretinde uneori.

Indemnurile apostolului Pavel către comunitatea din Corint de a pune deoparte o anumită parte a ajutoarelor ca o contribuție pentru comunitatea din Ierusalim în „prima zi a săptămînii”, (1 Cor. 16,2-3) se folosește de asemenea ca o dovadă că biserica apostolică se aduna pentru închinare în ziua duminicii. Totuși termenul grec par hesuto, redat în l. rom. prin acasă, din vers. 2, înseamnă la el acasă, așa cum este exprimat și de traduceri din alte limbi. În felul acesta referința este făcută nu la o dăruire în cadrul unei adunări creștine, ci mai degrabă la ceva pus deoparte în particular acasă.

C.O.
din C.B.A.Z.Ș. vol. 8/350

Dumnezeu cu toată ființa. Astfel îndreptățirea înseamnă atât a declara dreptatea cât și a fi pus în dreptate. Viața spirituală începe îndreptățirea și nașterea din nou.

Apostolul Iacov a arătat în ce fel este implicat credinciosul atunci când este îndreptățit.

„Dar va zice cineva: 'Tu ai credința și eu am faptele'. Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele... Vrei dar să înțelegi, om nesocotit că credința fără fapte este zadarnică? Avraam părintele nostru, n-a fost el socotit neprihănit prin fapte, când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar? Vezi că credința lucra împreună cu faptele lui și, prin fapte, credința a ajuns desăvârșită. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: 'Avraam a crezut cu Dumnezeu și i s-a socotit ca neprihănit; și el a fost numit 'prietenul lui Dumnezeu' Iacov 2, 18-23.

Apostolul Iacov a scris pentru a corecta, în parte, abuzul antinomian al doctrinei îndreptățirii prin credință, greșeala de a presupune că deoarece nu simțem îndreptățiri prin fapte nu trebuie să le îndeplinim. Este aceeași greșeală cu a presupune că cineva se află sub har fără a onora harul. Credinciosul să arate care este conținutul vieții sale odată ce este îndreptățit. Iar mărturia justificării să se manifeste printr-o viață plină de fapte bune.

ÎNFAȚIȘAREA HARULUI LUI DUMNEZEU

(urmăre din pag. a 14-a)

lui spunea că: „din iubirea ce o poartă Domnului Hristos, poporul Său n-ar trebui să adauge păcat, lângă păcat, aruncând asupra lui Dumnezeu vina consecințelor propriilor lor acțiuni rele, greșite“ (Ev. 696), așa cum am mai arătat mai sus.

Cum ar putea oare unii să acuze pe Dumnezeu de consecințele propriilor lor acțiuni rele, greșite? Desigur, nu în mod direct. Și totuși, poate fi posibil ca... uitând că Domnul Hristos așteaptă ca ceva glorios să aibă loc în mijlocul și cu poporul Său care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos, am putea totuși aduce unele motive, explicații, care în adevăr, n-ar face altceva decât să transfere responsabilitatea întârzierii revenirii Domnului Hristos, de la cei ce mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, Biserica Sa, chiar asupra lui Dumnezeu.

De exemplu, explicații ca acestea care urmează, tind să ridice

S-a pus întrebarea. Cât de mult din Isus și din neprihănirea Sa trebuie primit pentru a putea fi mântuit? Se poate opri credinciosul cu doctrina îndreptățirii desăvârșită în Isus? O întrebare mai sigură ar fi: Cât de mult din Isus și din lucrarea de ispășire poate fi respins sau ignorat și totuși să se evite pierderea veșnică? O concepție limitată sau falsă asupra lucrării de ispășire a lui Isus poate duce la dezamăgire. Îndreptățirea este numai începutul iar nu întreaga cale creștină. Isus nu se oprește la îndreptățire. După aceasta urmează mult mai mult.

Îndreptățirea prin Isus este asigurată oricui care crede. A descoperi personal că Dumnezeu a achitat pe vinovat este cel mai mare motiv pentru siguranță, bucurie și pace. Dumnezeu dorește ca cel credincios să nu se îndepărteze de ea, de acum și până în veșnicie, și să meargă înainte spre desăvârșire.

Îndreptățirea, achitarea celor vinovați, nu înseamnă ca mai târziu Dumnezeu să scoată la suprafață din adâncul mării păcatele noastre și să le pună împotriva noastră. Orice cuvânt pe care îl rostim precum și orice faptă sint înregistrate. Trebuie să știm că în veacurile ce vor veni ele nu se vor ridica împotriva noastră să ne blesteme și să ne condamne. Îndreptățirea ne asigură că păcatele ne sint cu adevărat uitate, că puterea răscumpărătoare a lui

responsabilitatea pentru întârzieră revenirii Domnului de la biserică, și să o așeze asupra altora. Iată unele explicații incriminate:

a) Îngerii judecă pe morți și pe vii începând de la 1844, întorcând paginile vieții fiecărei persoane, în mod inexorabil (implacabil), fără odihnă, zi și noapte, și când ultima pagină este întoarsă, timpul de probă se va încheia.

b) Dumnezeu are propriul Său calendar cereșc, pentru toate evenimentele majore ale lumii, minile le mișcă fără odihnă, și când mina va bate miezul nopții, timpul de probă se va încheia, indiferent care va fi — la data aceea — starea bisericii.

c) Timpul de probă nu se poate încheia până când unele profeții nu vor ajunge la împlinirea lor fără ca cineva să dea o mină de ajutor.

Totuși, dacă Domnul Hristos ar fi putut veni cu mult înainte de 1883, așa cum serva Domnului notează adesea, nici una din aceste explicații omenești, n-ar fi fost valabile. Deci să nu amestecăm calculele și speculațiile omenești în planurile și lucrările Celui Atotputernic, ci mai bine să ne cercetăm pe noi înșine, căci la noi este cauza.

D. Popa

Dumnezeu ne va readuce în starea de neprihănire. Îndreptățirea afirmă că păcatele nu ne vor mai fi imputate. Coroana neprihănirii semnifică faptul că cel mai rău dintre păcătoșii răscumpărați va fi în stare să privească în universul înconjurător și să nu vadă nici o urmă din răul pe care l-a făcut. Toate acestea sint anticipate de îndreptățire.

Un permis de a continua să păcătuiți și să călcați Legea lui Dumnezeu nu este parte din caracterul sau felul de conducere al lui Dumnezeu. La crucea de pe Golgota ne este descoperită o groaznică simțință asupra păcatului. Dumnezeu nu achită pe păcătoșii într-o manieră ușoară, neglijentă. El răspunde întrebării lui Iov prin manifestarea principiilor caracterului Său și ale neprihănirii Sale. Îndreptățirea să fie astfel înțeleasă și trăită încît creștinul să poată privi în fața lui Dumnezeu și să aibă neprihănirea Sa pe veșnicie de partea lui!

Trebuie să înțelegem ceea ce Dumnezeu a făcut în Hristos. Să vedem pe Isus împlinind în viața Sa Legea și voia lui Dumnezeu. Să-L privim scriind cu litere de aur pe cer dar și în minile și viețile noastre, Legea și dreptatea lui Dumnezeu. Păcătoșul care privește acest dar minunat în Isus Hristos, să înțeleagă faptul că numai pe acest teren Judecătorul etern îndreptățește pe păcătoșul pocăit.

Oamenii să nu creadă nici măcar pentru un moment că sint îndreptății și că rămân astfel indiferent de modul în care trăiesc. Nici un om să nu creadă că poate fi nepăsător cu neprihănirea lui Dumnezeu sau că poate folosi crucea lui Isus ca pe o cetate de scăpare de câte ori păcătuiește. Ideea că Hristos Și-a vărsat single pentru ca omul să fie indiferent față de păcatele lui și neglijent în ceea ce privește ascultarea de poruncile lui Dumnezeu nu poate fi pusă în seama Celui ce a zis: „Am venit nu să stric (Legea), ci să împlinesc (Legea)“ (Mat. 6, 17).

Îndreptățirea nu duce niciodată spre o viață de păcat. Ea este începutul unei noi vieți în Hristos, a unei restaurări a imaginii lui Dumnezeu. În inima și mintea creștinului care a trăit îndreptățirea se găsește un răspuns de recunoștință, iubire și ascultare care dovedește că harul lui Dumnezeu nu a venit în zadar asupra lui. Ideea că îndreptățirea duce spre o viață păcătoasă și spre neascultare de Legea lui Dumnezeu este contrazisă în întreaga Biblie. Îndreptățirea nu a fost dăruită cu ușurință niciodată. Este — pentru cel credincios — unul din cele mai scumpe lucruri din lume. Odată cu îndreptățirea vine sfințenia și ascultarea. Nici un om nu este îndreptățit decît numai prin crucea lui Isus. Inșă nici un om nu este îndreptățit dacă nu este acum sfințit.

G. Popa

INVATA-NE SA NE RUGAM

(urmare din pag. a 8-a)

periență: „Și ca să nu mă umflu de mândrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei ca să mă pălmuiască, și să mă împiedice să mă îngimf. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Și El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită“. Deci mă voi lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine, De aceea simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strimtorări, pentru Hristos; căci când sint slab, atunci sint tare“. 2 Cor. 12,7-10.

Chiar dacă ispita poate fi o binecuvântare deghizată, ar trebui să facem totuși tot ce stă în puterea noastră ca să o evităm și să ne ferim de terenul vrăjmașului. Solomon ne dă următorul sfat cu privire la femeia imorală, care ispitește la păcat: „Indepărtează-te de drumul care duce la ea, și nu te apropia de ușa casei ei“. Prov. 5,8. Este chiar periculos ca să ne întindem corturile noastre către Sodoma, așa cum a făcut Lot. Ni se dă indemnul să ne ferim de orice aparență rea, dacă vrem să fim liberi de bănuiele și vorbiri de rău, și în primejdie de a cădea. Înălțarea acestei cereri din Rugăciunea Domnului, ne va face să evităm linia de graniță a răului, și să facem tot ce stă în puterea noas-

tră de a nu călca pe teritoriul lui. Ni se dă sfatul să fugim de desfriu, prin care Satana își face intrarea, Pavel spune lui Timotei: „Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea“. 1 Tim. 6,11.

Rugăciunea este și o rugăciune a simpatiei. Ea ar trebui să ne facă să fim foarte atenți asupra propriei noastre vieți și purtare, ca să nu fim o ispită vecinilor noștri, și să devenim o piatră de poticnire pentru ei. Ea ne face să simpatizăm cu ei, în luptele lor cu păcatele înjositoare, din cauza recunșterii propriilor noastre slăbiciuni. Greșelile pe care le vedem și le criticăm la alții, sint de fapt acelea care sint cele mai vădite din propriile noastre caractere. Acesta este motivul că noi le recunoaștem așa de repede. Este cu neputință pentru noi de a ne așeza în locul altora, și să fim în stare de ne: „Gîndește-te mai bine la cruzi-a judeca drept. Adolph Safir, spumea și la viclenia vrăjmașului, decît la păcatul victimelor sale. Privește la ei cu simpatie, ca oameni răniți ce zac pe cîmpul de luptă. Vrăjmașul nostru comun i-a rănit“. Aceasta ne va feri de spiritul fariseismului, care se laudă: „Îți mulțumesc, Dumnezeule, că eu nu sint ca ceilalți oameni“. Fie ca Dumnezeu să ne dea dragostea, umilința și simpatia lui Isus, pentru ca cereea noastră de călăuzire divină să fie implinită.

Adaptare
Hr. Arteniian
Pastor-pensionar

DUMNEZEU—FIUL

(urmare din pag. a 4-a)

Dumnezeu etern. Preexistent dintotdeauna, El a preluat natura noastră, devenind „fratele nostru“ (Evr. 2, 11), pentru veșnicie. Dar El rămîne pentru veci „Dumnezeu adevărat și viața veșnică“ (1 Ioan 5, 20). Scriptura sfîntă îi recunoaște toate atributele lucrurilor (Ioan 1, 3; Col. 1, 16; Evr. 1, 3), susține toate lucrurile cu puterea Sa (Col. 1, 17), este Mintuitor (Mat. 1, 21), posedă „toată puterea în cer și pe pămînt“ (Mat. 28, 18), atotștiința (Ioan 21, 17), caracterul neschimbător (Evr. 13, 8) și existența veșnică (Apoc. 1, 18).

Mintuitorul a fost țința centrală a profețiilor și făgăduințelor Vechiului Testament, venirea Sa ca Mesia (ebraică), Hristos (greacă), adică Cel Uns cu Duhul Sfînt și cu putere (Fapte 10, 38) formînd obiectivul a zeci și zeci de profeții. În Noul Testament săgeata făgăduințelor se mută apoi spre un nou eveniment, cel mai mare din toate: Fiul lui Dumnezeu și al omului „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“ (Evr. 9, 28). Și astfel, Cel văzut pînă atunci prin credință, „ca într-o oglindă, în chip întunecos... va fi văzut... față în față“ (1 Cor. 13, 12), de cei mîntuiți, care-L vor privi aievea și vor putea exclama, ca odinioară ucenicul în fine convins: „Domnul meu și Dumnezeu meu!“ (Ioan 20, 28).

Pastor
Radu M. Ștefan

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și Șt. Radu.

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65